

ADVENT SZEMLE

2021. FEBRUÁR: A HÁZSPÁRRÁ VÁLÁS FOLYAMATA ÉS MEGÉLÉSE
+ A SEBEKET NEM LEHET A RUHATÁRBAN HAGYNI + AZ ÖRÖMTELI ÉLET TITKA
+ A VALÓDI KERESZTÉNYSÉG ÉS A HÁZASÉLET + A SZERETETBEN NINCSEN
FÉLELEM + AZ ADVENTISTA OKTATÁSRA VONATKOZÓ JELENVALÓ IGAZSÁG
+ A MESSIANISZTIKUS IMPERIALIZMUS

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁROKNAK

Én és a családom

A keresztény család hete, 2021. február 13–20.

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szertete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

KIADÓI ÚJDONSÁG

A világ történelme Ellen G. White csodálatos könyveiben a *megváltás történeteként* bontakozik ki előttünk. A *nagy küzdelem* c. könyvben nemcsak az Isten és Sátán közötti kozmikus konfliktus tárul fel előttünk, hanem azok a lényeges részletek is, amelyek a *jelen* és a *közeljövő* „kulisszatitkaiba” nyújtanak betekintést, eljutván a bűnös emberiség történetének befejezéséig, Jézus dicsőséges visszajöveteléig. A kellemes olvasás és a jobb megértés érdekében ezúttal a könyv színes, képekkel gazdagon illusztrált kiadásával örvendeztetjük meg olvasóinkat.

A Hetednapi Adventista Egyház oltással kapcsolatos hivatalos álláspontja

Immunizáció

A Hetednapi Adventista Egyház a bibliai kinyilatkoztatásra és Ellen G. White (egyházunk egyik pionírja) ihletett írásaira, valamint a szakirodalomra alapozva, különleges figyelmet fordít az ember jó egészségi állapotára. Következésképpen bátorítjuk a felelősségteljes immunizációt/oltást, és semmiféle vallási természetű okunk nincs azt javasolni az adventistáknak, hogy ne vegyenek részt a megelőző immunizálási kampányban. Számunkra is fontos a lakosság egészsége és biztonsága, valamint a „közösségi immunitás” fenntartása.

Nem helyettesíthetjük az egyháztagok lelkiismeretét, és elfogadjuk az egyénileg meghozott személyes döntéseket. Az oltás elutasítására nem a Hetednapi Adventista Egyház egyik hitalapelveként vagy előírásaként kell tekinteni.

<https://www.adventist.ro/index/imunizarea/#>

A VILÁG LEGVONZÓBB HELYE

A világon nagyon sok szép hely van, de kétségkívül az a legvonzóbb, ahol várnak rád és értékelnek. A legtöbbünk számára ez a hely az otthonunk!

Ott van az otthonod, ahol valaki szeret, és minden nap kedvesen hazavár. Ott van az otthonod, ahová húz a szíved, ahová szükségét érzed bármilyen messziről is hazatérni. Az otthon az a hely, ahol imádkozol, reménykedsz és örülsz. Ezekben a bizonytalan időkben, amikor óráról órára változnak a dolgok, egyre nyilvánvalóbb, hogy az otthon a világ legfontosabb helye.

Család, karrier, tökéletes lakás, egy óra a léleknek, plusz némi idő főzésre és a gyermekek házi feladatára, majd idő a férjre vagy a feleségre, és idő saját magunkra – mindezt egy nap alatt, és ha lehet, nagy lendülettel szeretnénk megvalósítani. Azon igyekezetünkben, hogy minden téren teljesült életet élhessünk, nem könnyű úgy megőrizni az egyensúlyt, hogy ne merüljünk ki. Legyen szó a változhatatlannak tűnő valóságról, vagy új köteleességek felvállalásáról, minden esetben meg kell találnunk a legjobb eredményekkel kecsegtető megoldásokat. Az egyensúllyal kapcsolatosan két kifejezés jutott eszembe: megfontoltság és mértékletesség.

Munkahelyi feladataink, vagy az, hogy karrierre vágyunk, legtöbbször megfojtják családi életünket. Ez az állandó elfoglaltság átkja. Szép lassan felőrli a szeretteddel kialakított kapcsolatodat. „Mindened megvan, de annyira kimerültél, hogy már semmi sem kell abból, amivel rendelkezel. Nem örülsz, nem vagy elégedett... A szakmai siker összeütközésbe kerül az életörömmel.”¹

Számunkra mi a fontosabb? A karrier vagy a család? A földről semmit sem vihetünk magunkkal a mennybe a jellemünkön és a családunkon kívül. Isten ezért bízta ránk őket. Egy napon majd vissza kell adnunk őket úgy, ahogy kaptuk. „Komoly felelősség nehezedik a szülőkre – hogy gondosan őrizték gyermekeik jövőendő boldogságát és érdekeit –, kötelességük, hogy otthonukat a lehető legvonzóbbá tegyék. Ez sokkal nagyobb következménnyel jár a vagyon és a pénz megszerzésénél. Az otthon ne nélkülözze a napfényt. Az otthon érzetét ébren kell tartani a gyermekek szívében, hogy gyermekkoruk otthonára úgy tudjanak visszatekinteni, mint a békesség és boldogság helyére, mely közel áll a mennyhez. Így, amikor elérik az érettség korát, viszonzásul képesek lesznek szüleik támaszára és áldására élni.”²

A család és a boldogság az Istentől kapott legszebb ajándék, és én hiszem, hogy Lev Tolsztoj nagy igazságot mondott: „Boldog az, aki otthon boldog.” Elérkezett az ideje, hogy egyensúlyt alakítsunk ki az életünkben, szakítsunk időt az igazán fontos dolgokra, a családra, a barátokra, a szeretetre, a nagylelkűsége, a munkára és az öröme.

Legyen a család az a hely, ahol nem annak örülünk, amink van, hanem annak, aki mellettünk van! A család az a hely, ahol az együtt énekelt dal szebben hangzik, és a Könyv olvasása szent légkört teremt! Akkor lesz vonzóbb az otthon, ha örülünk egymásnak és Isten jelenlétének. „Én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk.”³ ■

1. Andrei Pleșu: *Despre frumusețea uitată a vieții*

2. Ellen G. White: *Boldog otthon*. 21. o.

3. Józsa 24:15

3 Vezércikk

Balla Loránd

A világ legvonzóbb helye

4 Családi élet

Beniamin Zeiler

A házaspárra válás folyamata és megélése a múltban és napjainkban

6 Családi élet

Eugen Profir

Haragudjatok, de ne vétkezzetek!

8 Családi élet

Felix Mușat

A sebeket nem lehet a ruhatárban hagyni

10 Családi élet

Daniel Delcea

Az én barátaim házában

12 Családi élet

Csergezán Bernárd

Az örömteli élet titka

13 Családi élet

Vajda Csaba

A valódi kereszténység és a házasság

15 Családi élet

Marius Andrei

A szeretetben nincsen félelem

17 Teológia

Hegyes-Horváth Géza

A mennysorság Lucifer bukása előtt, az Éden a bűneset előtt, vagy a Golgota Jézus szenvedésének idején

20 Nevelés

Emanuel Sălăgean

Az adventista oktatásra vonatkozó jelenvaló igazság (II)

22 Vélemény

Ștefan Radu

Veszélyek és veszélyek (II)

24 Életrajz

Adrian Bocăneanu

Pietro Copiz, egy példaadó élet (1931–2020)

27 Teológia

Florin Lăiu

A messianisztikus imperializmus (II)

30 Szívtől szívnek

Aurel Neațu

Év kezdetén

31 Gyermekek oldala

Alina Chirileanu

A HÁZASPÁRRÁ VÁLÁS FOLYAMATA ÉS MEGÉLÉSE A MÚLTBAN ÉS NAPJAINKBAN

Az utóbbi időben egyre több fiatal fiúval és lánnyal találkoztam, akinek félelmei vannak a házasságra vonatkozóan, mivel mind több és több rosszul működő, válással végződő házasságot lát maga körül. Ebből kifolyólag kezdtem el tanulmányozni a kérdéskört, kezdve a pátriárkák korától egészen az 1960-as évekig, illetve külön az utóbbi 50 év ez irányú tapasztalatait, egészen napjainkig.

A bibliai koroktól nagyszüleink koráig

Akkoriban a család és a társadalom egy mindenki által elfogadott sajátos modellre épült, és az alapján működött. Az ettől eltérő ritka kivételeket mind a család, mind a társadalom kíméletlenül elmarasztalta. Teljes prioritást élveztek a közösségi (családi, törzsi, egyházi, falusi, városi, nemzeti) érdekek. A személyes érdekek másodrendűek voltak. Egy lakásban 3–4 nemzedék élt együtt, közösen osztottak a munkában, az otthonnal kapcsolatos feladatokban, az örömeiben, a gyermekek nevelésében és a nehézségekben. Az együttélés jól meghatározott, kötelező magatartásbeli minták alapján működött.

A legfontosabb felelőségeket, mint ahogy a jelentéktelenebbeket is, a képességek, valamint a korosztály alapján, az idősektől kezdve a fiatalokig osztották le. Vitathatatlan: hozzáértésre és tekintélyre épülő modellek léteztek a családokban: az édesapa, az édesanya, a nagyszülők, a nagynéni vagy nagybácsi, az elsőszülött gyermek. A társadalom is hasonló, megcáfolhatatlan modellekkel rendelkezett: a pap, a tanító, az orvos, a bábasszony, a csendőr, stb.

Ízelítő egy hagyományosan biblikus házasságról (1Móz 24:1-67)

Isten volt a kezdeményező, és Ő készítette fel Ábrahámot is a megfelelő eljárásra. Mivel a pátriárka túl idős volt a feladathoz, az egyik szolgáját képezte ki, majd eskü alatt útjára bocsátotta. A szolga pedig a Gondviselésben bízva indult el megkeresni az arát, az Izsáknak Isten által rendelt Rebekát. Mivel a történet összes résztvevője helyesen járt el, ezért a házasságra vonatkozóan ez a fejezet képezi a legfőbb eljárási modellt bármely történelmi korszakban, beleértve napjainkat is.

Íme, egy a Gondviselés által alkotott család, amely azonban nem volt mentes a feszültségektől és a válságos időszakoktól. A legszembetűnőbb a gyermekszületés 20 éves késlekedése volt egy olyan korban, amikor a társadalom azt tartotta, hogy a gyermektelen családot Isten csapása sújtja. A krízis érzelmi és kapcsolati szinten eltávolította egymástól Izsákot és Rebekát. Amikor megszülettek a fiaik, Ézsau és Jákob, ők már két külön csapatot alkottak, és széthúzásukban egyikük Izsákot, másikuk pedig Ézsaut kedvelte (fia vadásztörténeteinek meghallgatásával az édesapa próbálta kompenzálni unalmas serdülőkörét, a másik oldalon pedig Rebeka azzal, hogy Jákobot vette „szárnyai” alá,

lényegében a házasságban megtapasztalt fájdalmas „magányára” keresett megoldást).

Napjainkban (a posztkeresztény korszakban)

A család és a társadalom különféle viszonylagos és egyben nem kötelező modellekre épül. Ez alól nincs kivétel, és a család vagy a társadalom már semmit sem marasztal el, mivel bármit elfogadottnak tekint. Az elsőrangú prioritást az egyén érdekei képezik, ami mögött túlfűtött önzést feltételezünk. Másodlagossá váltak, sőt el lettek hanyagolva a csoportos, családi, törzsi, egyházi, falusi, városi, nemzeti érdekek.

Egy lakásban már csak egyetlen generáció él, és sok esetben egy szülő neveli a gyermekeket (egyedül élő nő vagy férfi veszi ki a részét a munkából, az otthoni teendőkből, a kevéske örömből, a gyermekek neveléséből és a nehézségekből.) Mindez kötelező magatartásbeli modellek nélkül működik.

A legfontosabb felelőségek, mint ahogy a jelentéktelenebbek is, általában azokra hárulnak, akik készek a felelősségvállalásra (sokan azonban nem hajlandók felelőséget vállalni). A családban nincsenek hozzáértés- vagy tekintélyalapú, vitathatatlan modellek. A párok a házasság nélküli együttélést részesítik előnyben. A társadalomban is csak kevés kivétellel léteznek hozzáértés- vagy tekintélyalapú, megcáfolhatatlan modellek.

A legtöbb pszichológus és szociológus szerint a család és a társadalom egy az összes hozzávalóval tált saormához hasonlít.

A felek házaspárrá válásának minimális feltételei 1. Érettség és felelősségtudat

A házasság nem gyermekeknek való, de még serdülőkorúaknak sem, hanem a már kellően érett személyek előjoga, akik minimális információcsomaggal és anyagi forrással rendelkeznek ahhoz, hogy felelőséget vállalhassanak e sikeres projekt kivitelezésében.

Érettségre van szükség testi (anatómiai és életani) és pszichikai téren (kiegyensúlyozottság és önállóságra való képesség), de lelki vonalon, az Istennel kialakított valós kapcsolat terén is. A kapcsolat kezdetét általában a testi vonzalom jellemzi, amelynek alapját a nemi hormonok működése

képezi, viszont kötelező módon be kell következnie a jellembeli vonzalomnak is, amely az egyén magatartásában mutatkozik meg, mintegy igazolva érettségét és felelősségérzetét.

Vigyázat! Az élet első 3 évében a gyermek ragaszkodási módja és a felnőttekhez való viszonyulása előrevetítheti, hogy milyen magatartást fog tanúsítani jövőbeli társa iránt. Például: ha egy lány egy olyan édesapa mellett nő fel, aki érzelmileg sosincs jelen az életében, ráadásul rideg, durva, önkényes magatartást tanúsít, pontosan ilyen fiatalembert fog választani. Bár az ésszerűség azt diktálja, hogy ez nem helyes, mégis a már ismert rossz szívesebben választja az ismeretlen jó helyett.

2. Összeférhetőség a lehető legtöbb területen

Még ha ugyanabból a gyülekezetből származnak is, vagy ugyanabban az utcában laktak, akkor is a két fél két eltérő környezetből, eltérő példaképekkel rendelkező családokból érkezik. A férfi és a női agy működése különböző, ezért van szükség a lehető legtöbb területen – intelligenciában, bölcsességben, neveltetésben, szakmai felkészültségben, lelkiességben, szorgalomban – a kompatibilitásra.

Ennek érdekében mindketten ki kell, hogy alakítsák magukban a társ „információs térképét”, vagyis a lehető legtöbb olyan adatot kell begyűjteniük a partnerükről, amelyek fontosak számára, miközben egy kivülálló számára teljesen közönségesek. Figyelem! Ezt a térképet a házasságkötés „rügyfakadása” után folyton aktualizálni kell, nem csak 8 vagy 15 évvel később, amikor már a rügy hatalmas „fává” nőtt, és ilyenkor már elég sok csáladot a szétesés fenyeget.

3. A házasságkötés mennyei jóváhagyása válaszul az imára

Az életben három létfontosságú választási terület van: a szakma, a vallás és a házastárs. Elengedhetetlenül fontos, hogy meghívjuk Istent, amikor választunk, mivel Ő ismeri erős és gyenge pontjainkat, ismeri a múltunkat, elődeinket, génjeinket, ugyanakkor ismeri a jövőt és az előttünk álló lehetőségeket is. Legyen az első és az utolsó „szó” az Övé! Adjuk meg Neki ezt a lehetőséget! De más területeken is meg kell mutatkoznia annak, hogy a mennyei jóváhagyást keressük. Ábrahám szolgálja nem a véletlenre hagyatkozott, hanem a lány jellemére fityelt (1Móz 24:12-21).

4. Teljes szeretet

Az ilyen szeretet mennyei eredetű, és nem téveszthető össze az olcsó érzékiséggel. Ez a szeretet nem mondja azt, hogy: „Szeretlek, mert...” vagy „Szeretlek, hogy...”, hanem csak egyszerűen kije-

lenti: „Szeretlek!” Ez a szeretet a társ iránti spontán és önkéntes csodálat és tisztelet kifejezése. A szeretet ezenfelül asszertív kommunikáció is, amely saját gondolataink, érzelmeink, eszményképeink, terveink felfedésén alapul. A nő általában párbeszéd által szerez információt a társáról, a férfi azonban a látása által szerzi be a társával kapcsolatos, számára fontos információkat. Azok a házastársak, akik szeretik egymást, támogatják egymást a rövid-, közép- és hosszú távú közös vagy egyéni terveik megvalósításában is.

5. Kitartás a végsőig

Olyan időket élünk, amikor általában a fogadalmakat – de különösen a házassági esküt – már nem tartják be, vagy idővel meg is feledkeznek róla. Egyesek úgy cserélgetik a társukat, mintha csak felújítanának egy lakást, vagy lecserélnék a bútort, mert így akarnak megszabadulni a monotóniától. Ez azonban önmagában nem biztosítja a boldogságot. A konfliktuskezelés is egy igen fontos fejezet, mivel a nézeteltérés könnyen felbukkan... de nem egykönnyen tűnik el. A legtöbb esetben kompromisszumot kell kötni, ami önmagában az érettség fokmérője lehet. A konfliktus általában fiziológiai folyamatokat generál, ami a nőknél hamar elcsitul, férfiak esetében azonban hosszabb ideig tart (bár vannak kivételek is). A konfliktusban megnyilvánuló magatartásuk alapján a házaspárok három kategóriába sorolhatók:

– *Illékony párok:* ők általában azonnal „robbannak”, és emelt hangerővel mondják ki, amit akarnak. Magatartásuk hasonlít a „dörgéssel és villámlással” érkező nyári záporhoz, amely gyorsan elcsitul, és minden visszatér a régi kerékvágásba.

– *A problémákat igazoló párok:* általában pozitív hangvételű kijelentésekből készítene „konfliktus-szendvicset”, majd kiemelik a negatív tényezőket is, szemrehányások hangzanak el, végül pedig pozitív kijelentésekkel zárják le a konfliktust.

– *A problémákat megkerülő párok:* ők a kényelmetlenségek és a harag ellenére is kerülik a nyílt konfliktust, semmit sem vetnek a társuk szemére, és mindkét fél eltökleli magában, hogy a jövőben nem teremti meg annak lehetőségét, hogy a társa megbánthassa őt.

A házassági kapcsolat egyik fontos eleme az elfogadás. A munkahelyen általában „cenzúrázott” elfogadásban részesülünk (elfogadják a magatartásunkat, a gesztusainkat, a szavainkat, megfigyelik a reakcióinkat, még mielőtt hinnének nekünk); a barátok vegyes (cenzúrázott és cenzúrázatlan) elfogadásban részesítenek; a házastársi elfogadás viszont cenzúrázatlan (teljes mértékben bízik bennünk, ha nem éltünk vissza vele). Vigyázzunk tehát, nehogy a reakcióinkkal és a magatartásunkkal „eltiporjuk” a társunkat.

Következtetés

Az idők változnak és egyre bonyolultabb a helyzet, viszont a bibliai elvek még mindig érvényesek, és ha alkalmazzuk őket, akkor hatékonyak is. Aki akar, élhet beteljesült, boldog és áldott életet úgy, hogy működő házassága követendő példa legyen embertársai számára. ■

Benjamin Zeiler, lelkipásztor, Családi Osztály, Bányati Egyházterület

**FELBONTHATATLAN
SZÖVETSÉG
BENJAMIN
ZEILER**

HARAGUDJATOK, DE NE VÉTKEZZETEK!

Am haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon!” – írja Pál apostol Ef 4:26 versében. Itt említjük meg Dávid kijelentését is: „Haragudjatok, de ne vétkezzetek: beszéljetek szívetekkel a ti ágyasházatokban és csillapodjatok!” (Zsolt 4:5).

E két igeszakasz csodálatosan kiegészíti egymást, és különösen a családi életre vonatkozóan nyújt nagyobb világosságot.

Az Efézusi levélben található szöveget a Bibliakommentár a következőképpen magyarázza: „A görög szövegben úgy a „haragudjatok”, mint a „ne vétkezzetek” kifejezés egy-egy parancs. Az idők során az emberek próbálták megkerülni a harag parancsát, de nem jutottak kielégítő eredményre. Látszólag a legegyszerűbb megoldás az, hogy itt a haragra egyfajta felháborodásként kell tekinteni. Az a keresztény, aki nem háborodik fel a nyilvános gonoszság és igazságtalanság láttán, még a saját magával kapcsolatos dolgokban is érzéketlennek bizonyulhat. Az indokolt felháborodás egyik legfontosabb rendeltetése, hogy az embereket a bűnnel szembeni ellenállásra készíteti. Jézus sosem személyes érdekből háborodott fel, hanem az Istent ért vádak és a másokat ért igazságtalanságok miatt (lásd Mk 3:5). A jogos harag a gonoszság ellen irányul, de sosem táplál ellenségeskedést a gonoszság elkövetőjével szemben. A legfőbb keresztény megvalósítás, ha képes vagy a kettőt (a bűnt és a bűnöst) elválasztani egymástól.” (szövegkiemelés a szerzőtől)

1. Meghatározás

A **HARAG** valós vagy vélt bántalom, sérelem, igazságtalanság keltette bosszús indulat valaki ellen, illetve az ebből fakadó tartósabb indulatos, ellenséges, vagy dühös érzelmi állapot. (A magyar nyelv értelmező szótára).

A düh hirtelen keletkező, erős fokú harag. Hogyan alakulhat ki akár rövid időre is ilyen hirtelen harag valaki ellen úgy, hogy azzal ne vétkezzünk? Hogyan egyeztethető össze Isten Igéjével? Általában a szeretett otthonban, a családban szoktunk minden visszatartás nélkül megnyilatkozni, viselkedni. Ő, milyen sok család mentesülne a nehézségektől, ha ezt a kérdést kellő figyelemmel és felelősséggel kezelnék! Rengeteg válást lehetne elkerülni, ha a felek meghallgatnák a Pál apostol által közölt isteni üzenetet! A családban szent lékör uralkodna, és az otthon egy kis mennyországgá válhatna!

A haragot az váltja ki, ami gonosz, helytelen, igazságtalan, és ezt a reakciót Isten helyezte belénk azért, hogy jellemben is a lehető legjobban hasonlíthassunk a Teremtőhöz.

2. Harag a Biblia szemszögéből

Haragudjatok, de ne vétkezzetek! – ez emberileg lehetetlen, főleg, ha már a dolgok kikerültek az ellenőrzésünk alól. Sosem tudjuk ellenőrzésünk alatt tartani a másik személyt, de a legtöbb esetben még önmagunkon sem vagyunk képesek uralkodni. Sosem tudjuk megváltoztatni a másik embert, legyen szó akár a házastársunkról is. Akkor min kell változtatnunk? Hogyan uralhatom a magatartásomat (amennyiben valóban vágyom a változásra), tudva azt, hogy ez hatással lesz a teteimre, és hogy a mellettem levő személyt is változásra készíthetem? A változást előidéző legnagyobb erő az agapé, a feltétel nélküli SZERETET.

A harag abban az esetben indokolatlan, ha valamilyen formában a vétkező ember ellen irányul, mert ilyenkor hajlamosak vagyunk bántani, sérteni, akár tettelegességhez is folyamodni.

Az indokolatlan harag gyűlöletté fajul, ami a gyilkosság „előszobájának” tekinthető: „Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, aki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre: aki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre: aki pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyeheenna tüzére” (Mt 5:22). „Azért, szeretett atyámfiak, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja” (Jak 1:19-20). „A hirtelen haragú bolondságot cselekszik, és a cselszövő férfi gyűlölséges lesz” (Péld 14:17). „Jobb a hosszútűró az erősnél; és aki uralkodik a maga indulatán, annál, aki várost vesz meg” (Péld 16:32).

A harag abban az esetben indokolt, ha a gonoszság és a bűn ellen irányul. A harag egy ÁLLÁS-FOGLALÁS, szembehelyezkedés a gonoszsággal. József is ezt tette: „Hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszságot, és hogyan vétkezném az Isten ellen?” (1Móz 39:9). Határozott volt, és nem fogadta el a mások által elkövetett gonoszságot.

Ugyanezt a magatartást figyelte meg Ellen G. White is Jézus földi munkásságában: „Krisztus a királyi tekintély hangján szólt... Amikor az istenség átvillant az emberin, nemcsak a felháborodást látták Krisztus arcán, hanem fölfogták szavai jelentőségét is... Könnyező szemmel szólt a körülötte álló reszkető néphez: »Ne féljete, én megszabadítlak titeket, ti pedig dicsőítetek engem. Én ezért jöttem e világra.«” (Jézus élete. 162. o.).

3. Szemléltető példák a Bibliában

Isten Igéje számos példát mutat be a „tanulásunkra” (Róm 15:4). Történelmünket és a bibliai példákat szemlélve, lehetőségünk van felmérni, hogy egy bizonyos helyzetben haragszunk-e vagy vétkezünk.

– Kain: „Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekint, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsüggeszté. És monda az Úr Kainnak: Miért gerjedtél haragra? És miért csüggesztéd le a fejedet? (...) És szól s beszél vala Kain Ábelrel, az ő atyjafiával. És lőn, amikor a mezőn valának, támadá Kain Ábelre, az ő atyjafiára, és megöle őt” (1Móz 4:5-6, 8).

– Saul király: „Saul pedig igen megharaguvék, és gonosznak tetszék az ő szemei előtt ez a beszéd, és monda: Dávidnak tízezret tulajdonítanak és nékem tulajdonítják az ezret, így hát már csak a királyság hiányzik néki. Saul azért attól a naptól kezdve rossz szemmel néz vala Dávidra, sőt azután is” (1Sám 18:8-9).

– Sátán: „Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van. (...) Megharaguvék azért a sárkány az aszszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele” (Jel 12:12, 17).

4. Szabaduljunk meg a haragtól!

Pál apostol írja: „Senkinek gonoszért gonosszal ne fizessetek! A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt! Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljete. (...) Ne győztetessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg!” (Róm 12:17-18, 21).

A haraghoz való viszonyulás különböző módzatai:

– **A harag kifejezésre juttatása** lényegében önzést, nagyra-vágyást, következtelen bőbeszédűséget jelent, és általában sebet okoz annak, aki bántott bennünket.

– **A harag magunkba zárása** odavezet, hogy felgyülemlik bennünk a keserűség, ami aztán egy egészen más helyen vagy más pillanatban fog előtörni, kirobbanni. Az ilyen állapot depresszióhoz és annak kísérőjelenségeihez vezet: rossz lelkiállapot, alvászavar, önbecsülés hiánya, szorongás, szomorúság, ingerlékenység, stb.

– **Megszabadulás a haragtól bibliai módszerrel:** „A nap le ne menjen a ti haragotokon” – ez azt jelenti, hogy a konfliktust minden nap, a lehető legrövidebb időn belül meg kell oldani közvetlen kommunikációval és a lélekbe békét hozó szeretetteljes lelkülettel.

A Bibliakommentár pontosít: „A bosszú nem az erő, hanem a gyengeség jele. Aki megengedi, hogy szenvedélyei fölébredjenek, és eltávolodik a szeretet és az önuralom elveitől, az vereséget szenved. Viszont az a személy, aki elfojtja bosszúállási vágyát, és az őt ért gonoszságot a jó cselekedetek alkalmának tekinti, győzelmet szerez a gonoszság erői fölött... Abból fog látszani, hogy elváltott Isten képmására, ahogy viselkedik az ellenségeivel, és hogy a jelleme minden nap egyre jobban hasonlít Isten jellemére, amely a szeretet (1Jn 4:8).”

Következtetés helyett

„Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon; se pedig az ördögnek ne adjatok helyet. (...) És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtetetek a teljes váltságnak napjára. Minden mérgesség és fölgerjedés és harag és láрма és káromkodás kivettessék közületek minden gonoszsággal együtt; legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek” (Ef 4:26-27, 30-32). ■

**ÁTFORMÁLT
JELLEM
EUGEN
PROFIR**

A SEBEKET NEM LEHET A RUHATÁRBAN HAGYNI

Atéli időszakban a gyülekezeti teremdiakónusokra plusz feladat hárul: át kell venniük megőrzés végett a vastag felöltőket, amelyekre nincs szükség a fűtött imateremben. Ha a ruhatárban hagyhatnánk a sértődéseinket, a súlyos szavakat, a könnyeket vagy a sebeket, hogy terheinktől megszabadulva léphessünk az Úr elé, távozáskor bizonyára senki sem próbálná visszakérni őket, sőt igyekezne más kijáraton keresztül távozni. Csakhogy e kellemetlen „kiegészítőket” szüntelenül magunkon viseljük, sőt némely esetben jól láthatóan, máskor viszont nyilvánvaló erőfeszítések árán takargatva. A család az a hely, ahol a jó és gonosz közt dúló nagy küzdelem mély sebeket ejt a lelkeken. Ezt a gyermekek is szomorú szemmel veszik tudomásul, mivel érzik a biztonságukat fenyegető veszélyt, és hallják az édesanyák némelykor hangos sóhajait, látják az édesapák üres tekintetét. Manapság ezek a tünetek jól el vannak titkolva a kívülállók elől, és a szenyest általában a családban próbálják kitergetni.

A sebek eredete

Ezek a furcsa jegyek olyan sérülésekről árulkodnak, amelyek már átestek a gyógyulás folyamatán, de nem maradnak következmények nélkül. Az emberi és főként a családi kapcsolatok megromlásának elsődleges oka a különböző formákban megmutatókozó bűn: a szeretetlenség, a sértő szavak, a megalázó szemrehányások, a felemelt hanghordozás, az ütésre lendülő kéz, a lelki eltávolodás. „Minden gonosz tett romlást jelent azoknak, akik elkövetik. Isten megbocsáthat a bűnbánó bűnösnek és meg is teszi, azonban még ha bocsánatot is nyert, csúnya nyom marad a lelkén, és a romlatlan gondolkodásra való képesség súlyosan sérül. A lélek végig viselni fogja a sérüléseket.”¹

A gyermekek sebei

Ha a gyermekeink vagy az unokáink sebei hallatnák a hangjukat, egészen biztos, hogy minden felelősségteljes szülő gyökeres változásra szánná el magát. A gyermekek ki nem mondott üzeneteit általában csak későre sikerül megfejtenünk, amikor már szóban ők is képesek kifejezni gyermekkoruk fájdalmait. A 2010 után született „Alfa” nemzedék számára a családi konfliktusok annál nagyobb károkat okoznak, minél inkább eltolódik a szülőkkel való kapcsolattartás a technológiai eszközök felé. A tanulmányok arra mutatnak rá, hogy ez a korosztály naponta nagyjából 7 órát tölt a televízió, a táblagép vagy a telefon képernyője előtt,² s ennek következtében vészesen csökken a konfliktuskezelő képességük, és elmarad a harmonikus fejlődésük is. Gyermekkoruk annyira eltér a szülei gyermekkorától, hogy a felnőttek csak hatalmas erőfeszítések árán képesek megérteni őket. Ilyen helyzetben a kommunikációs és fegyelmezési módszerek is sebet ejthetnek. „A rideg szavak annyira megkeserítik a gyerme-

kek természetét és megsértik szívüket, hogy némelykor nagyon nehéz begyógyítani az ilyen sebeket.”³ Mivel sok esetben nem lehet elkerülni azt, hogy sebet ejtsünk a gyermekeken, a felelősségteljes szülőnek ismernie kell kicsinye sérüléseit, sebeit, és együttérzést kell tanúsítania iránta. Bár van némi igazság abban, hogy az idő mindent megold, mégsem így kellene elkerülni azt, hogy szembeüljünk gyermekeink fájdalmaival.

A szülők sebei

Minél közelebb áll hozzánk egy bennünket bántó személy, annál mélyebben fáj az általa okozott seb. A házastársak közötti konfliktus különböző formákat ölthet, hatásai azonban mindig ugyanazok: boldogtalanság, eltávolodás, sajnálkozás és bánat. Ennek eredete minden esetben az önzés, ami lényegében a feltétel nélküli szeretet megrontását jelenti. Újabban a társadalom alakítja a mentalitást. „Igazam van!” „Jogom van a boldogsághoz!” „Többet érdemlek!” „Van más megoldás is!” „Könnyebb lecserelni, mint megjavítani!” – íme csupán néhány vélekedés, ami arra utal, hogy nem mindenki kész bármit megtenni a családi összhang és jólét érdekében.

Megtörténhet, hogy az első seb nem volt szándékos, és a második is csak az elsőre adott válaszként, de ezt folytatva alakul ki az igazi háború. Ilyenkor mindkét fél szem elől téveszti a sebek hatását az életükre: bár a seb begyógyult, és túltették magukat a konfliktuson, az emlék mélyen bevésődik a másik ember lényébe. Olyan szavak hangzottak el, amelyeket szeretnénk visszavonni, vagy olyan gesztusokat tettünk, amelyeket bár ne tettünk volna.

És bár elkeseredés kerít hatalmába, látva, hogy napjainkban a családok eddig nem tapasztalt ostrom alatt állnak, alapos tanulmányozással a bibliai családokban is számos sebet fedezhetünk fel. Kérdezzétek csak meg Sámuel a gyermekek engedetlenségéről, vagy kérdezzétek meg Leától, hogy milyen érzés tudni azt, hogy a férjed mást szeret. Beszélgetsetek el Dáviddal arról, hogy mit érzett, amikor egy számára kedves személy kigúnyolta őt, Jóbtól pedig azt kérdezzétek meg, mennyire fáj a gyermekek elvesztése és az, hogy a felesége már nem bíz az Úrban. Hadd mesélje

el Jákob, milyen az, amikor a saját apósa átveri. De a sareptai özvegyasszony is elmondhatja, milyen érzés elveszíteni az általa szeretett személyt, miközben semmije sincs, és éhhalál vár rá. Mindezek azt mutatják, hogy bár a sebek különfélék lehetnek, mégis Ádámtól kezdve napjainkig a családi válságok mögött ugyanaz az elme áll, aki örül minden ember bukásának. „A családi együttélés a jellem egyik legnagyobb vizsgája.”⁴

1. Minden sebhely mögött a családok közös ellensége áll. Engem Isten összes gyermekének ellensége bántott meg: Sátán. Azért okozott olyan nagy fájdalmat, mert egy számomra kedves személy által okozott sebet. Ne a szülők, a férjre vagy a feleségre haragudjatok, mert ők csak „bábuk” a nagy küzdelem „sakk-tábláján”.
2. A sebek csak abban az esetben jelentenek vérést, ha magunkra maradunk, különben egy közösen kivívott győzelem bizonyítékait képezik. Mivel Krisztus már viseli ennek a küzdelemnek a nyomait, annál inkább nekünk és családjainknak is viselnünk kell azzal az ellenséggel vívott küzdelemünknek a nyomait, akiknek eltökélt szándéka elválasztani és legyőzni bennünket.
3. A sebhely elárulja, mennyire mély volt a seb, de arról is beszél, hogy milyen nagy volt

a sebet begyógyító szeretet. A seb nem tűnik el csodával határos módon, mert az emlékek megmaradnak, viszont a fájdalom helyét átveszi a szeretet.

4. Nincs jelentősége annak, hogy mit látnak, vagy mit gondolnak mások a sebeinkről, az viszont fontos, hogy mit tud Isten a küzdelemről, amely során a sebeket szereztük. Hosszú távon senkinek sem használ, ha óriási erőfeszítések árán próbálja eltitkolni a valóságot.

Láthatjuk, hogy Sátán hadat üzent az Isten által elrendelt családmoddnek. De ha nem sikerül a családjainkat elképesztő bonyodalmakba keverni, akkor legalább a válások számát igyekszik megsokszorozni! Ha nem tud elválasztani bennünket, akkor legalább arra próbál rávenni, hogy ejtsünk sebet egymáson, hogy a *földi mennyországot csatamezővé* változtathassa. Győzelmet arat-e a család? A válasz jelentősége nem a statisztikákban keresendő, hanem a családokban, bármilyen sok sebhelyet kelljen is viselnetek! ■

1. <https://m.egwwritings.org/ro/book/821.11640#11640> – PFE195.1
2. <https://www.aap.org/en-us/advocacy-and-policy/aap-health-initiatives/pages/media-and-children.aspx>
3. <https://m.egwwritings.org/ro/book/2039.2448>
4. <https://m.egwwritings.org/ro/book/14060.5397001#5397001>

Felix Muşat, lelkipásztor, Családi Osztály, Munténiai Egyházterület

A GYŐZELEM BIZONYÍTÉKAI FELIX MUŞAT

A SEBEK A KÖZÖSEN
KIVÍVOTT GYŐZELEM
BIZONYÍTÉKAI.

AZ ÉN BARÁTAIM HÁZÁBAN

Zakariás próféta könyvében találunk egy párbeszédet a családi kapcsolatokra vonatkozóan, mely első látásra megdöbentőnek tűnik: „És ha mondja néki valaki: Micsoda ütések ezek a kezeiden? Azt mondja: Amiket az én barátaim házában ütöttek rajtam” (Zak 13:6).

Különösen a megkérdezett személy válaszára figyeltem fel. Sokféle válaszra számítottam, de erre nem. Természetesebb lett volna, ha sebeit idegen vagy halálos ellenség okozza. Ő azonban azt mondja, hogy nagyon közeli, vele szeretetkapcsolatban levő személy volt az elkövető.

Bár igen meglepő a válasz, mégis érdemes levonni belőle két fontos tanulságot.

Elsősorban figyelemre méltó a megbántott fél magatartása. Szavaiban nincs vádaskodás, irónia, szemrehányás vagy kritika. Ellenkezőleg, választékos szavakat használ: „az én barátaim házában” (más fordítások szerint: *azok házában, akik engem szeretnek*). Ilyen magatartást érdemes gyakorolni. Csak építi a kapcsolatot, ha képes vagy szépen, pozitív szavakkal beszélni a téged bántó személyről. Sokkal könnyebben megoldódnának a párkapcsolati problémák is, ha nem tekintenénk ellenségnek azokat, akik megbántanak.

Másodsorban a megbántott fél válasza rámutat a szeretet korlátaira. Kijelenti, hogy azok okozták a sebeit, akik szeretik őt, és ezzel elismeri, hogy bűnös voltunk miatt nem tudunk úgy szeretni, hogy közben ne okozunk fájdalmat. Fogadalmat teszünk egy szeretetkapcsolat mellett, mégis önzők maradunk, amivel fájdalmat okozunk. Az agapé-szeretet és az önző természet egyfajta egyvelege marad bennünk még azután is, hogy Istennek szenteltük életünket. A hiányos ismeret, a szegényes nyelvezet, a hitetlenségre való hajlam, a felszínes megtérés, az ösztönösen kifejezett szeretet öröksége sok más tényezővel együtt azt eredményezi, hogy még a szeretteinket is megbántjuk. Ilyenkor szoktuk mondani: *Azért tettem, mert szeretlek*. Egyébként a házaspárok vagy a szülők számos tévedésük motivációjaként emlegetik a szeretetet, ami szintén elárulja a szeretetre való képességünk korlátait.

Ha választanom kellene egy olyan bibliai családot, amelynek története ugyanezt a valóságot tükrözi, Elkána és Anna esetét választanám. A leírásból nyilvánvalóan kitűnik, hogy Elkána szerette Annát (1Sám 1:5), szíve mégis keserűséggel telt meg felesége sírását látva (7. v.). Miért sírt? Látszólag Penina csipkedései miatt, viszont Ellen G. White hangsúlyozza, hogy Anna drámáját férje kultúrához való igazodása és a hitetlensége miatti döntései okozták. „Ámde ez a lépés [a Peninával kötött házas-

ság], melyet az Istenbe vetett hit hiánya sugallt, nem hozott boldogságot. Bár e házasságából fiak és leányok születtek, Isten szent intézkedésének örömét és szépségét megsértette... Anna számára a remény megsemmisültnek, az élet nehéz tehernek látszott” (*Pátriárkák és próféták*. 569. o.).

Elkána egy akkoriban divatos módszerrel próbált pótolni egy családi hiányosságot, s mivel az első feleségével nem született gyermekük, második feleséget vett magának. Kulturális indíttatása hitetlenséggel társulva olyan kontextust teremtett, amely rengeteg lelki fájdalmat és keserűséget okozott Annának. Nagy fájdalmat okozunk szeretteinknek, amikor Isten nélkül próbáljuk megváltoztatni a körülményeket, vagy akár a társunk szokásait. Az Istennel szembeni bizalmatlanság és türelmetlenség szeretet nélküli magatartáshoz és bántó szavakhoz vezet.

Jó hír, hogy tehetünk a sebek begyógyulása érdekében. Ihletést nyújt, ahogy Elkána megpróbálta vigasztalni Annát. Magatartásában legalább

négyszer elengedhetetlen lépést találunk, amivel egy párkapcsolatban be lehet gyógyítani az érzelmi traumákat.

A bizalom visszaszerzése

Elsősorban annak a személynek a bizalmába kell férkőzni, akin segíteni akarsz. Elkána azért vált hiteltelenné Anna szemében, mert hosszútávon megtévesztő üzeneteket közölt vele. Mivel újabb házasságot kötött, Anna kétségbe vonta férje szeretetteljes szavainak hitelességét. Mintha ezt mondta volna: *Anna, én szeretlek téged, de többre van szükségem annál, amit te nyújthatsz nekem.* Megtévesztő üzenetével saját, szeretetteljes szavait gyengítette. Bármilyen indokolt érvei is lehettek, akkor sem tudták meggyőzni Annát, hogy béküljön meg a helyzettel. Erőteljesen megígott a bizalma férje szeretetében.

Ahhoz, hogy Elkána visszaszeresse felesége bizalmát, sokkal többre volt szüksége szerelmi vallo-másoknál, ezért anyagi gesztusokhoz folyamodott. Áldozatkész szeretetének mintegy külső jeleként kétszeres részt adott Annának. Nyilvános tettével bizonyította, hogy nem szégyelli a kapcsolatukat, sőt, a gesztust összekötötte az Isten-imádat-tal, amivel igazolni szeretne volna szavainak hitelességét (1Sám 1:4-5).

Elkána megértette, hogy a szeretetet néha anyagi gesztusokkal is alá kell támasztani. Ma is vannak emberek, akik horribilis összegeket költenek szeretetük kifejezésére – egzotikus kirándulásokra, drága illatszerekre, stb. Sokkal „olcsóbb” lenne az élet, ha odafigyelnénk a szavainkra.

A párkapcsolatokban számos megtévesztő üze-net hangzik el. *A Szeretlek, de most megütlek; Szeretlek, de megalázzlak; Szeretlek, de ki nem állhatom a szüleidet; Szeretlek, de csak ritkán jövök haza,* olyan megtévesztő üzenetek, amelyek tönkre-teszik a szerelmi vallomásokba vetett bizalmat. A gyógyulás felé vezető első lépésként mindent meg kell tennünk a bizalom visszaszerzése érde-kében.

Az érzelmekek meggyógyítása

A *Miért sírsz?* (8. v.) kérdéssel Elkána beboc-sátást kért Anna szívének rejtett zugaiba. Miután visszaszerelte társa bizalmát, Annának már könnyebb volt kiöntenie a lelkét.

Elkána érdeklődést tanúsított Anna érzelmei iránt, ami dicséretes magatartás, különösen, ha megértjük, hogy a legjobb módszert választotta. Viselkedhetett volna másképp is: *Már megint sírsz? Ide örülni jöttünk, nem búslakodni! Tönkre-tetted az összejevetelt! Mindenért képes vagy sírni!*

Nevetségesse tétél az emberek előtt! Most mit fognak gondolni rólunk a többiek? Ezzel azonban csak az önzését mutatta volna ki, valamint azt, hogy nem Anna érzelmei, hanem saját maga és a saját magáról alkotott kép foglalkoztatja.

Gyakran még szeretetünk kifejezése közben is önzőknek bizonyulunk, mert saját érdekeinket, érzelmi kényelmünket többre tartjuk a társunk kényelménél vagy érdekeinél. Az önző magatartás sebet ejt, az együttérzés azonban gyógyít.

Miért sírsz? – íme a kérdés, ami lehetőséget nyújt a másik félnek arra, hogy beszéljen a keserűségeiről, és tisztázza a könnyei mögött álló okokat. A „Már megint sírsz?” kérdéssel biztosan lezárta volna a beszélgetést, de Elkána kérdése épp az ellenkezőjét tette: megre-mtette a párbeszéd lehetőségét. A bibliai leírás nem tér ki Anna vá-laszára, de minden bizonnyal mély és lényegre törő beszélgetés ala-kult ki közöttük.

„Mi felett bánkódsz a szíved-ben?” – Elkána így próbálta tisz-tázni és még jobban megvilágítani korábbi kérdésének jelentő-ségét. Én szívesen meghallgattam volna Anna válaszát.

Átszervezett gondolkodásmód

Miután Elkána megtette az első lépéseket felesége érzel-meinek megértése felé, költői kérdéssel próbált meg válto-zást előidézni Anna gondolkodásmódjában: „Avagy nem töb-bet érek-e én néked tíz fiúnál?” Abban reménykedett, hogy ha Anna mélysegebben elgondolkodik azon, hogy szerető férje van, akkor megnyugszik. Elkána módszere számos élethelyzet-ben hasznosnak bizonyul, mivel lelki fájdalmaink zömét a hely-telen gondolkodásmód, a valóságtól elrugaszkodott elvárások, az öröklött előítéletek okozzák. Nem tudjuk, hogy Annának ez segített-e, azt viszont tudjuk, hogy együtt találták meg a jó meg-oldást.

Az Istennel való kapcsolattartás elősegítése

Tetszik, hogy Elkána nem szégyellte magát amiatt, hogy Anna a templom kapujában, az asszonyok társaságában imád-kozik. Hagyta, hogy szabadon gyakorolja a hitét, s ezzel megen-gedte Istennek, hogy dolgozzon a felesége életében. Elfogadta, hogy Isten képes megtenni azt, amit ő nem.

A családi élet egyik létfontosságú eleme megengedni a tár-sadnak, hogy szabadon megélje és kifejezze a hitét. Mi soha nem vehetjük át Isten helyét. Csak Ő képes reményt, békét, megbo-csátást és gyógyulást hozni... *azon sebek begyógyulását, amelye-ket a barátaim házában okoztak.* ■

**AZ ÖNZETLENSÉGRE
VALÓ HAJLAM
DANIEL
DELCEA**

**A CSALÁDI ÉLET EGYIK LÉT-
FONTOSÁGÚ ELEME MEGEN-
GEDNI A TÁRSADNAK, HOGY
SZABADON MEGÉLJE ÉS KIFE-
JEZZE A HITÉT. MI SOHA NEM
VEHETJÜK ÁT ISTEN HELYÉT.**

AZ ÖRÖMTELI ÉLET TITKA

**MEGÚJULT
GONDOLKODÁS
CSÉRGEZŐ
BERNÁRD**

**TELJESEBB ÉLETRE VÁGYUNK.
MINDEN A GONDOLKO-
DÁSUNK MEGVÁLTOZTA-
TÁSÁVAL KEZDŐDIK.**

Serdülőkoromban halottam először a cirkuszi elefántok életéről. A kis és még gyenge elefántborjat egy fémcölöphöz láncolják, hogy ne menekülhessen el. Így gazdája mindig az állat közelében lehet, idomíthatja, és megtaníthatja különböző rutinfeladatokra. Érdekes, hogy miután a kis elefánt hatalmas, erős egyeddé válik, s az ormányával már nehéz tárgyakat is képes fölemelni, akkor is a fémcölöp és a lánc korlátai között marad. Bár ki tudná szabadítani magát és elmenekülhetne, mégsem teszi, de még meg sem próbálja. A régi határok rabja marad.

Néha mi is ilyen tehetetlenségről teszünk bizonyosságot. A kis, múltbeli cölöpökre/hibákra összpontosítunk, és elfelejtjük, hogy Isten segítségével bármitől megszabadulhatunk, ami visszahúz.

Pál apostol mondja: „Továbbá, Atyámfiak, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek; ha van valami erény, és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok” (Fil 4:8).

Ha valakinek, akkor Pálnak biztosan lett volna oka negatívan gondolkodni. Igazságtalanul vádolták, börtönbe zárva várta a kivégzését, mégsem a nehézségeket, hanem a lehetőségeket hangsúlyozta. Fogolyként sosem panaszkodott a silány körülmények, a láncok vagy a nélkülözések miatt. Hálás, bátorító és örömteli szavakkal írt folyamatos üldöztetése közepette is. Párját ritkító bölcsességről tett bizonyosságot azzal, hogy Istenhez hasonló módon gondolkodott. Fil 4:8 verse Isten jellemének és természetének remekül megfogalmazott tükörképe, hiszen Ő az igazságos, nemes, igaz, feddhetetlen és szeretetre méltó, Akit érdemes befogadni. Isten jelleméről elmélkedve fog betelni az életünk reménységgel és optimizmussal.

Ha gondolataink egészségesek és pozitívak, az érzelmeink is ezt az irányt követik. Gyakran csak önkéntelenül reagálunk egy másik személy tetteire, szavaira, vagy akár saját tapasztalatainkra. Így reagálunk egy olyan gondolatra is, amelyet ha elraktározunk, bizonyos érzelmet gerjeszt, amit majd az érzelemnek megfelelő cselekedet fog követni. Ha negatív módon fogjuk fel a helyzetet, megtörténhet, hogy az eredményezett érzelem sem fog megegyezni az érdekeinkkel.

Ha örömteli életet akarunk élni, ki kell zárunk a negatív tényezőket, meg kell őriznünk a pozitívakat, amelyeket Isten megígért az életünkre vonatkozóan. Az alábbiakban bemutatok néhány irányvonalat, amely segíthet személyes és családi szinten:

Pozitív eledellel tápláld az elmédet!

Arra utalok, amit rendszeresen olvasol, nézel vagy hallgatsz. Az örömteli élet érdekében igyekezz bölcs, ihletett és magasztos gondolatokkal táplálkozni. Tedd fel magadnak a kérdést: Amit olvasok, hallgatok vagy nézek, milyen mértékben tér el attól, amit olvasnak, hallgatnak vagy néznek a nem keresztény emberek?

Kezdd a Bibliával, majd érdeklődésed terjedjen ki más forrásanyagokra is! Olyan könyveket olvass, amelyek érdekfeszítő kérdéseket vetnek fel, és rendkívüli életmód elsajátítására készítenek! Olvass olyan könyveket, amelyek hozzásegítenek ahhoz, hogy jobb házastárs és jobb szülő lehess! Figyelem: olyan embereket, körülményeket és gondolatokat vonzol az életedbe, amelyek megegyeznek a jelenlegi gondolkodásmóddal, és idővel a családi életed, egészséged, kapcsolataid és anyagi helyzeted is azt fogja tükrözni, amivel táplálkoztál.

Indítsd vidáman a napot!

Az ébredés utáni első percekben összpontosíts az örömré! Pál a Filippibeliékhöz írt levelében elénk tárja mindazt, amiről gondolkodnunk kell. Ez igazi kihívást jelent, de ha nem lennénk rá képesek, az apostol sem javasolta volna. A 8. versben található elv váljék a második természeteddé! Ha ezen a téren fejlődni szeretnél, legyen reggel az első dolgod Istennel időzni. A legfontosabb dolgot részesítsd előnyben, és akkor az egész napod Isten ígéreteinek sziklájára fog felépülni! Ne feledd, hogy az örömré való készségedet csupán az korlátozza, hogy mennyire állsz készen rá!

Zárd vidámsággal a napot!

Miután odafigyeltél a nap első perceire, hasonló módon járj el az utolsó percekkel is. Amit lefekvés előtt beengedsz az elmédbe, sokkal gyorsabban bevesződik a tudatalattidba, mint a nap összes története. Hogyan zárod a napot? Aggódsz a másnapi teendők vagy az anyagi helyzeted miatt? Megtörtént-e már, hogy az este úgy ért, hogy igen rossz kapcsolatot alakult ki a feleségeddel vagy a gyermekeddel? Ha igen, el kellene gondolkodnod azon, hogy mi vésődött be ilyenkor mindkét fél elméjébe.

A nap utolsó perceire vonatkozóan vál-jék szokásoddá egy különleges és fontos időszak kialakítása. Ilyenkor elolvashatsz egy igeszakaszt a Bibliából vagy egy ihletett könyvből; együtt imádkozhatsz a házastársaddal, és megcsókolhatod őt... Gondolkozz el, hogy mi lenne az a legpozitívabb dolog, amivel esténként zárhatnád a napot.

Az egyik jól ismert állatmese szerint a nagytata elmondta az unokájának, hogy a szívében két egymással küzdő farkas él. „Az egyik bölcs és jó, a másik gonosz és durva” – meséli. – „Melyik fog győzni?” – kérdi a gyermek. – „Amelyiket táplálom!” – válaszolja a nagytata. Mindannyian teljesebb, mélysegebb és jelentőségtelesebb életre vágyunk. De hogyan érhetjük el ezt a célt? Minden a gondolkodás megváltoztatásával kezdődik.

„Továbbá, Atyámfiak, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírék; ha van valami erény, és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok” (Fil 4:8). ■

Csergezán Bernárd, lelkipásztor,
Családi Osztály, Észak-erdélyi Egyházterület

Családi élet » » » » »

A VALÓDI KERESZTÉNYSÉG ÉS A HÁZASÉLET

Vajon a valódi kereszténység segíthet egy párnak, hogy beteljesült életet éljen? Egyesek számára ez a kérdés abszurdnak tűnhet, mert azon a véleményen vannak, hogy egy keresztény előnyben van egy ateistához képest. Tényleg így lenne? Ebben a világban minden Isten által lefektetett törvények alapján történik. A különböző ökoszisztémák hatalmas számú és bonyolult törvények által működnek, amelyeket a tudósok alig kezdenek érteni. Ezek a törvények akkor is uralkodnak, ha nyelvről, egészségről, kertészetről, vagy a naprendszeréről beszélünk. Hatnak, attól függetlenül, hogy valaki hisz bennük, vagy sem. Ily módon találkozhatunk ateista személyekkel, akik minőségibb párkapcsolatban élnek, mint a hívők. Figyelmesek voltak és megértették, hogyan működik megfelelően egy kapcsolat, és megtették a szükséges változtatásokat az életük-

ben. Betartják azokat a törvényeket, amelyek szerint jól működnek a kapcsolatok, még ha nem is hisznek a Teremtőben. Másfelől találkozhatunk olyan keresztényekkel, akik nem tartják be ezeket a törvényeket, következésképpen nem élnek Istennek tetsző, boldog kapcsolatban.

Ennek ellenére elmondható, hogy a valódi keresztény előnyben van, de... csak a valódi. Folytonos változásban, javulásban van, aktívan törekszik a tökéletességre, hogy olyan legyen, mint mennyei Atyja (Máté 5:48). Úgy tartják, hogy a butaság tetőfoka, ha folyton ugyanazt teszed, ugyanazokat a hibákat követed el, és ennek dacára javulást remélsz. Ha a jelenlegi életünkben van valami, ami nem tetszik, akkor változtatásra van szükség. Csak így várhatunk eredményt. Íme

**AZ ELSŐ
SZERETET
VAJDA
CSABA**

**TÖREKEDJÜNK
ARRA, HOGY SZE-
RETETRE MÉLTÓ
EMBEREK LEGYÜNK!**

az első előny! A keresztény hisz a hatalmas Istenben, aki kész beavatkozni gyermekei életébe, és folytonosan a javukra cselekszik, segíteni akar (Lk 11:13). Igaz, a változás sokszor nehéz, de Isten segítségével lehetséges!

Engedjünk szabad utat a fantáziánknak, és képzeljük el a számunkra megfelelő élettársat. Milyen lenne ez a személy? Említünk néhány tulajdonságot. Valószínű, hogy olyan személyt képzelünk magunk elé, aki nem támad ránk, amikor beszél velünk, nem kritizál, nem néz le, és konfliktus esetén nem veszi el a kedvünket a megoldás keresésétől. John M. Gottman *A jól működő házasság 7 alapelve* című könyvében többéves kutatás után írja le ezt a négy elemet, amely a konfliktusok esetén felüti a fejét. Az ateista azt mondaná erre, hogy a tudomány felfedezte azokat az elemeket, amelyekre vigyázni kell, ha feszültség van a kapcsolatodban. Gottman „négy apokaliptikus lovasának” nevezik ezeket az elemeket. Az ateista hálás lesz az írónak ezekért a kutatásokért, és sietve gyakorlatba ülteti őket, jelentős javulást tapasztalva a párkapcsolatában. Vajon a hívő nem tudhatott ezekről több ezer évvel ezelőtt is?! Miként nevezhetjük magunkat Isten gyermekeinek, ha szelídség helyett durván viselkedünk, kritizálunk (stílusosan, hogy jobban fájjon), leértékelően, megvetően beszélünk, hogy a társunk már ne reméljen jobbulást?

Tehát jól tudjuk, milyen kell, hogy legyen az a személy, akivel jó kapcsolatban lehetünk. Az Efézusbeliékhöz írt levél szerint „semmilyen bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokból, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják. És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára” (4:29-30). Ilyennek szeretnénk a házastársunkat!

Továbbá az író bemutatja a könyvében a sikeres kapcsolatban élők jó szokásait. Olyan szokásokról, cselekedetéről van szó, amelyeket ösztönösen teszünk, amikor szerelmesek vagyunk, vagy udvarolunk valakinek. A Jelenések könyve 2. fejezetében ekképpen tanácsolja a szerző az efézusi gyülekezetet: „Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbi cselekedeteidet!”, ha az első szeretet kihűlt. Pál a Korinthusiakhoz írt első levelének 13. fejezetében leírja a szeretet cselekedeteit: mit tesz a szeretet és mit nem. Lehet, hogy kívülről tudjuk ezeket a bibliaszövegeket, de a gyakorlásuk alkalmával osztályismétlőknek bizonyulunk.

Ha el kellene képzelnünk egy ideális élettársat, rendelkezne ezekkel a tulajdonságokkal. Vágyunk olyan személyre, aki érté-

keli a velünk töltött időt, nem felejt el az együtt megélt meghitt pillanatokat, és hajlamos arra, hogy ne emlékezzen a kellemetlen élményekre, hisz emberek vagyunk és néha tévedünk. Tetszene, ha a választottunk vállalná a felelősséget a maga részéért a kapcsolatban, értékelné a fáradozásainkat az elromlott dolgok helyrehozataláért, még ha ezek sokszor erőtlen próbálkozások is. Jól tenné, ha izgalmas személy lenne, aki nem untat, ugyanakkor megbízható és következetes.

Milyen jó lenne, ha bátran megnyílnánk előtte és elmondhatnánk, ami a lelkedet nyomja (néha jó lenne, ha tudná, mit érzel, anélkül hogy elmondanád ezt neki), nem ítélkezne... egyszerűen csak szeretne és támogatna. Ha olyan helyzettel találkozunk, amikor nem tudunk megváltozni, mert túl mélyen van bennünk a rossz tulajdonság, akkor az eszményi társnak kell rendelkeznie az azzal a képességgel, hogy olyannak fogadjon el és szeressen, amilyenek vagyunk. Jobban szeressen minket, mint saját magát, de tisztelje és értékelje a személyiségünket, függetlenségünket. Ha már úgys képzelődünk, ne fogjuk vissza magunkat! Az ideális partner jól tenné, ha figyelne ránk és szükségleteinkre, felfedezné a szeretetnyelvünket (elismerő szavak, minőségi idő, ajándékozás, szívesességek és testi érintés), és hajlandó lenne megtanulni úgy kifejezni irántunk a szeretetét, hogy azt értékelni is tudjuk. És mindezeket örömmel és szeretetből tegye, ne kényszerből!

Valószínű, mindenikünk tudná folytatni ezt a felsorolást. Nem olyan nehéz azon ábrándozni, milyen is legyen az eszményi társ. De ki az közülünk, aki kész ilyené válni?! Ha a mi személyünkről van szó, könnyen megértjük, milyen nehéz a változtatás, és milyen sok szeretetre és együttérzésre van szükségünk.

Mivel az egyetlen személy, akit képesek vagyunk megváltoztatni, mi magunk vagyunk, úgy gondolom, hasznosabb lenne arra összpontosítanunk, hogy mi legyünk az ideális személy a társunk számára. Ha sikerül, megközelítőleg legalább, akkor szeretetre méltó emberek leszünk. Olyanok, akik mellett öröm élni. Vajon élettársunk a fenti szavakkal jellemezné minket? Legyünk mi a változás, amit a világban ohajtunk! Ennek érdekében cselekedjünk, és éljünk azzal az előjogunkkal, ami a hívő rendelkezésére áll, aki már tudja, hogy „ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges” (Lukács 18:27). ■

Vajda Csaba, lelkipásztor,
Családi Osztály, Dél-erdélyi Egyházterület

A SZERETETBEN NINCSEN FÉLELEM

A félelem természetellenes betolakodó, mint a baktérium vagy a vírus, amely képes tönkretenni a teremtett világot. Amint Ádám Isten iránti bizalma megingott, a félelem azonnal megfertőzte a szívét. Képzelőereje a félelemtől és az önzéstől indítva alkotott Istennel kapcsolatos téves, torz felfogásokat, ami még több félelmet szült.

A félelem ma már megszokott jelenséggé vált. Bizonyos időre képesek vagyunk legyőzni, de folyton ott leselkedik a szívünk sötét rejtekében. Ez nem az a pánik, ami segít túlélni egy különösen stresszes helyzetben, például ha kigyullad a házunk, ránk támad egy kutya, vagy akarattunkon kívül szakadék szélére sodródunk. Nem, a bűn okozta félelem elménk nyugtalan és mérgező forrongását jelenti, ami képes bármilyen boldogságot tönkretenni. Menekülünk előle, és reméljük, hogy meg is tudunk szabadulni tőle, de még több fájdalmat okozunk. A félelem a bűn fertőjének része. Eltávolít Istentől, a gyógyulástól, a békességtől, és önpusztító folyamatokat alakít ki.

A félelem számos arca

A félelem különböző formában és mértékben jelentkezik. A félelemskála egyik oldalán ott vannak a megalomániás, nagyra törő emberek, akik a hatalmat félelemből gyakorolják: félnek a zsidóktól, oroszoktól, keresztényektől, kapitalistáktól, és még magától a szabadságtól is. A félelem társadalomellenes fegyverré vált, összehoz és szétválaszt, meghódít és tönkretesz, társadalmakat rombol. A történelem határozottan igazolja, hogy ahol megjelenik a félelem, ott azonnal következik a halál. A félelemskála másik végén ott van az emberi „kisegér”, aki retteg az elutasítástól, a szégyentől, a kritikától, és szolgalelkűen viselkedik. Sosem mond nemet, sosem húzza ki magát, és sosem szab határokat, mivel őt a félelem vezérli, valamint az, amit mások róla mondanak.

A két véglet között vannak a félelemre épülő különböző magatartásformák, amelyek a bizonytalanságot sajátos túlélési mechanizmusok által próbálják elkerülni. Ilyen a verekedő, a büszke, az arrogáns, a fajgyűlölő, a vakbuzgó és a könynyelmű ember. De szintén ide sorolható az alko-

holista, a kábítószer-, a szex- és a vásárlásfüggő, a legalista, a hazug és a csaló is. Őket is a félelem vezérli. Így próbálják védeni magukat, vagy akár kiemelkedni a többiek közül. Csakhogy a túlélés, a gyógyulás, a növekedés helyett inkább lassan elpusztulnak, és másokat is tönkretesznek.

Életet, egészséget és boldogságot csak ott találunk, ahol a szeretet szabad. A szeretet pedig akkor szabad, ha az emberek ismerik Isten igazságait.

Egyensúlyzavar

Az állandó félelem – a környezeti ingerekre adott túlzott reakció formájában – az egyensúlyzavaros elmében aktivizálódik. A bűn okozza a gyakori egyensúlyzavart, és túl gyakran kerülünk stresszhatás alá: működésbe lép a félelemközpont. Az evolucionista elmélet azt sugallja, hogy ez a „menekülj vagy harcolj” reakció lényegében egy alkalmazkodási válasz, amely az elkerülhetetlen helyzetben a túlélést biztosítja. Csakhogy épp ez a figyelmeztető rendszer akadályozza meg az egészséges gondolkodást, és okoz szenvedést a testnek. Minél gyakrabban és minél hangosabban szól a „riadó”, annál nagyobb károkat okoz.

Amikor növekszik a félelem, csökken a szeretet és az egészséges gondolkodás, de amikor a szeretet növekszik, akkor nemcsak a félelem csökken, hanem javul és fejlődik az egészséges gondolkodás is. A félelem és a szeretet két egymással fordítottan arányos tényező.

Az agy fejlődése és a szórakozás

Az egyik legváratlanabb tényező, ami – különösen gyermeknél – növeli a félelem és a pszichiátriai zavarok előfordulási arányát, a szórakozás. Azokról a műsorokról beszélek, amelyek úgy vannak összeállítva, hogy érzelmi reakciókat váltsanak ki, miközben nagymértékben „kikapcsolják” a kritikus gondolkodást. A szórakozás azért lett kitalálva, hogy érzelmi választ csikarjon ki a hallgatóból. Minél erősebb a reakció, annál szórakoztatóbbnak tekinthető a műsor. Az ilyen szórakozás nevetésre, sírásra készítet, félelmet, dühöt kelt benned, és kényelmetlenül fogod érezni magad, miközben lemondasz a kritikus gondolkodásról.

Valaki egy népszerű sorozatot követett a televízióban, mire a barátja megjegyezte, hogy a történet egyszerűen képtelenség, amit úgy próbált alátámasztani, hogy sorra megcáfolta a történet

**MEGÚJULT
HAJLAMOK
MARIUS
ANDREI**

„A SZERETETBEN NINCSEN FÉLELEM; SŐT A TELJES SZERETET KIÚZI A FÉLELMET, MERT A FÉLELEM GYÖTRELEMMEL JÁR: AKI PEDIG FÉL, NEM LETT TELJESSÉ A SZERETETBEN” (1JN 4:18).

**DÖNTSD EL,
HOGY ELEGET
TESZEL A TISZTA
LELKISMERE-
TEDDEL ÉS ISTEN
AKARATÁVAL
ÖSSZHANGBAN
LEVŐ FELADA-
TOKNAK, ÉS
BÍZZ ISTEN-
BEN A JÖVŐRE
VONATKOZÓAN!**

nevetséges állításait, jeleneteit. Erre a következő választ kapta: „Nem kell mindent ilyen alaposan elemezni. Itt nem az ésszerűség a fontos. Csak jól kell érezned magad, a szórakozás, az ellazulás a cél.” Más szóval, kapcsold ki az ésszerűséget, engedd, hogy a limbikus rendszer vezéreljen és tapasztalja meg azt az érzelmi hullámvastat, amit működésbe akar hozni a filmsorozat.

A kutatások szerint életének első 8 évében a gyermek amennyivel több szórakoztató videót lát, annál nagyobb a kockázata, hogy később figyelem- és összpontosítási zavar – a homloklebeny működési zavara – alakul ki nála. És természetesen ezért magas az erőszakos, a helytelen szexuális bűncselekmények, valamint a szorongásos tünetek aránya is.

A homloklebeny megfelelő fejlődése és a limbikus rendszer megfékezése nélkül, továbbá az érzelmi központok túlfejlődése mellett a serdülőkorúvá vált gyermekre nemcsak a figyelemzavar kockázata leselkedik, hanem az is, hogy esetleg agresszív és akaratos lesz, és ingadozó lelkiállapota miatt egyre szorongóbbá válik, nemi szabadelvűségre és erőszakosságra lesz hajlamos. Megpróbálja magát különböző vegyi anyagokkal nyugtatni, ezért alkoholt vagy akár kábítószerrel is fogaszt.

A gyermekkori traumák változást okoznak az agyban

Bár a szórakozás negatív hatással van az agyra, a gyermekkori traumák még drámaibb hatást fejtenek ki. A lelki traumákat átélt gyermekek érzelmi nehézségekkel küzdenek, ugyanakkor immunológiai és anyagcsere-problémákkal is, ami a betegségekre való nagyobb hajlamukat magyarázza. A trauma és támasz nélküli környezetben felnövő gyermekeknél az érzelem/félelem-központ túlműködése figyelhető meg, miközben az ésszerűség-, az ítélőképeség- és a szeretetközpont alulteljesít. Fejlődési korszakukban több stresszhormonhatás éri őket, s emiatt sokkal sebezhetőbbé válnak a krónikus betegségekkel szemben. Nehézségeik lesznek az együttérzés, a szánalom, a bizalom, az önzetlen szeretet, mások megértésének készsége, a türelem és az egészséges kapcsolattartás terén.

Isten módszerei

Ádám és Éva minden leszármazottja félelemmel és önzéssel születik – fél a kudarctól, fél attól, hogy mit gondolkodik róla mások, fél munkát keresni, fél barátságot kialakítani ellentétes neműekkel, fél a sikertelen vizsgáktól, fél attól, hogy nem fogják szeretni, fél a magánytól... fél... fél... fél...! A jó hír az agy neuroplaszticitásában rejlik. A kialakított egészséges idegpályák képesek fejlődni, megerősödni és terjedni.

Ha gyermekkorodban traumát éltél át, elhanyagoltak, vagy túlfűtötten működik a limbikus rendszered – ami agresszivitást, ingerlékenységet, türelmetlenséget, dühöt, erő-

teljes nemi hajlamot, önzést, félelmet vagy bizonytalanságot eredményez –, ne csüggedj el! Isten módszerei minden esetben gyógyulást szereznek!

Isten módszerei közé tartoznak az alábbiak is:

1. Imádkozz a szeretet Istenéhez, és ne fogadd el azt a nézetet, miszerint Isten félelmetes lény! Rendszeresen tanulmányozd Isten jellemét!

2. Légy őszinte, s az elmédből zárd ki mindent, ami nem igaz! Ez különösen azok esetében fontos, akik a múltban traumát éltek át. Ők általában így gondolkodnak: *Csúnya vagyok, rosszul viselkedem, gyűlöletes és koszos vagyok, engem nem lehet szeretni.* Ezeket a téves gondolatokat helyettesíteni kell az igazsággal!

3. Élj és adj! Keresd a módját, hogy segíthess másokon, végezz önkéntes szolgálatot, tevékenységet!

4. Kiforrott jellemű, szeretetteljes személyekkel ápolj kapcsolatot!

5. Bízz abban, hogy Isten gondoskodni fog az életedről! Döntsd el, hogy eleget teszel a tiszta lelkiismeretteddel és Isten akaratával összhangban levő feladatoknak, és bízz Istenben a jövőre vonatkozóan! A félelem és az aggodalom egyik forrása az, hogy megpróbáljuk saját akaratumk szerint alakítani az életünket, és nem azt tesszük, amit kellene, mivel nem bízunk Istenben.

Gondoljatok a Dura mezején levő három fiatalemberre! Csak abban kellett dönteniük, hogy imádják-e vagy sem az állóképet. Ami azután történt, az már nem tartozott az ellenőrzésük alá. Hasonló körülmények között sokszor nem vagyunk képesek az ismert feladatra összpontosítani. Inkább döntésünk következményeire koncentrálnunk, ezért a végkifejlet megváltoztatása érdekében változtatunk a döntésünkön is. Ha ott lettünk volna az állókép előtt, és tudjuk, hogy nem szabad leborulnunk előtte, de közben a tüzes kimenet is el akarjuk kerülni, akkor a zene megszólalásakor lehajoltunk volna, hogy megkössük a cipőfűzőnket?

6. Élj összhangban a fizikai élet rendjével – aludj rendszeresen, igyál kellő mennyiségű vizet, mozogj és tornáztasd a tested és az elmédet, kerülj a káros anyagokat, és étkezz egészségesen!

7. Ha vétkezel, a lehető legrövidebb időn belül rendezd a bűntudat kérdését! Bocsáss meg az ellened vétkezőnek, és ne táplálj haragot vagy ellenséges érzületet!

A szeretet gyógyít és helyreállít, a félelem pedig eltűnik. ■

Marius Andrei, lelkipásztor, Családi Osztály, Romániai Unió

A MENNYORSZÁG LUCIFER BUKÁSA ELŐTT, AZ ÉDEN A BÜNESET ELŐTT, VAGY A GOLGOTA JÉZUS SZENVEDÉSÉNEK IDEJÉN

Ha választhatnánk, a címben szereplő három hely közül, hova látogatnánk el és töltenénk el ott egy kis időt? Talán első pillantásra egyszerű a kérdés, de ha egy kicsit elgondolkodunk, nem is olyan egyértelmű.

A kérdést úgy is fel lehetne tenni, hogy az üdvösségtörténet szempontjából melyik a legfontosabb a három közül? Kis gondolkodás után biztosan a Golgota mellett döntenénk. Ennek a kérdésnek a megválaszolása mellett, hogy meghatározza az üdvösséggel kapcsolatos meglátásunkat, meghatározza azt is, hogy hogyan viszonyulunk istentiszteleti helyeinkhez, imaházainkhoz és főleg az úrvacsorához. Ennek a kérdésnek a komoly vizsgálata oda vezethet, hogy felértékeljük istentiszteleteinket és az úrvacsorát, mert ezeken a helyeken olyan dolgok történhetnek meg, amik nem történtek meg sem a mennyben Lucifer bukása előtt, sem a tökéletes Édenben.

1. A mennyország Lucifer bukása előtt

Csak szépet és jót mondhatunk el erről a helyről. Minden és mindenki tökéletes volt. A tökéletes isteni Szentháromság vezetése alatt történt minden. Tökéletes lények, tökéletes környezetben és tökéletes Tanítóval. Isten semmi szükséges információt nem tartott vissza a mennyi lényektől, mint tökéletes Tanító a legtökéletesebb módszerrel tanította őket. Olyan világossá tette uralma és vezetése elveit, amilyen világossá csak lehet. Mindemmellett igazi szeretet-léggör uralkodott a mennyben. Annyi és olyan tökéletes szeretetet soha senki nem kapott, amennyit és amilyent a menny lakói kaptak. A mennyi lények bölcsessége végtelen volt. Értelmi képességüket semmi sem rontotta meg, és semmi sem korlátozta. Lelkileg tiszták voltak, a bűn rontásának semmi nyoma sem volt található életükben. Természetüket nem rontotta meg a szerzett és örökölt bűnös hajlam.

A felsoroltak ellenére mégsem tudták teljességében felfogni és megérteni Isten jellemét és uralkodásának elveit. Ebben a környezetben és ilyen kedvező körülmények között született meg a bűn és az Isten elleni lázadás az egész világegyetemben. Valamire még a tökéletes mennyország, a tökéletes lények és a tökéletes Tanító sem volt

elég, mert a mennyi lények egyharmada félreértette Istent és fellázadt ellene. Nem tudjuk megmondani, hogy hány milliárd lényről van szó, de biztosan nagyon sok lehetett.

Lucifer állt a teremtet lények közül a legközelebb Istenhez és az Ő királyi székéhez a mennyi szentek szentjében (Ez 28:12-17). A bűn nem valahol a periférián ütötte fel a fejét, az alsóbbrendű angyalok között, hanem a legszentebb helyen, a végtelen szeretet közvetlen közelében, a legelőkelőbb teremtet lény szívében. Feltehetjük a kérdést, hogy hogyan született meg a bűn egy ilyen helyen? Mi hiányzott a mennyi lényeknek ahhoz, hogy megértsék Istent, hiszen saját szemükkel látták és saját maguk tapasztalták meg a végtelen szeretet minden árnyalatát és dimenzióját.

És itt nem csupán az elbukott angyalokról van szó. Az el nem bukott angyalok szívében és gondolatában sem volt minden tiszta és világos, annak ellenére, hogy nem álltak a lázadó mellé, hanem kitartottak Isten mellett.

2. Az Édenkert az ember bukása előtt

Sok minden elmondható erről a helyről, amit a mennyországról is elmondtunk. Egy tökéletes emberpár a tökéletes Édenkertben, akik fizikailag és érzelmileg is egészségesek. A bűn rontásának nyoma sem található természetükben, értelmi képességeik pedig korlátlanok. A világ legjobb és legtökéletesebb Tanítója az oktatójuk, aki módszerben, a tanítás minőségében és a tananyag összeállításában verhetetlen. Minden információjuk megvan Istenükről, Teremtőjükről és arról, hogy milyen elvek szerint vezeti a világmindenséget. Naponta találkoznak Istennel, az Édesapjukkal, csodálhatják a jellemét és szeretetét. Ők azok, akik fedetlen arccal szemlélhették Istent, és minden lehetőségük megvolt arra, hogy ez a szeretet örök hódolatot és engedelmisséget teremjen bennük. De mindez nem volt elegendő számukra. Jött valaki, aki más ajánlatot tett nekik, mint Isten, akinek az ajánlatát vonzóbbnak találták, ezért

**ÜDVÖSSÉGTÖRTÉNET
HEGYES-HORVÁTH
GÉZA**

**IGAZI SZERETET-LÉGGÖR
URALKODOTT A MENNY-
BEN. ANNYI ÉS OLYAN
TÖKÉLETES SZERETET
TET SOHA SENKI NEM
KAPOTT, AMENNYIT ÉS
AMILYENT A MENNY
LAKÓI KAPTAK.**

A BŰN NEM
VALAHOL A PERI-
FÉRIÁN ÜTÖTTE
FEL A FEJÉT,
AZ ALSÓBBRENDŰ
ANGYALOK
KÖZÖTT, HANEM
A LEGSZENTEBB
HELYEN, A VÉG-
TELEN SZERETET
KÖZVETLEN
KÖZELÉBEN,
A LEGELŐKELOBB
TEREMTETT LÉNY
SZÍVÉBEN.

hátat fordítottak Teremtőjüknek, és felláztak ellene. Ez a valaki elhitette velük, hogy Isten nem szereti őket eléggé, hogy Isten nem is olyan, amilyennek vallja magát, hanem megrabolja őket az igazi örömtől és kiteljesedett élettől. És az első emberpár elhitte ezt a hazugságot. A földön akkor élő emberek 100%-a hátat fordított Istennek. Hogy tudta valaki elhiteni őket ezek között a körülmények között?

3. Golgota Jézus szenvedésének idején

János apostol azt állítja, hogy Isten ismerete a fő tényező, ami megvéd a bukástól. Ezt mondja: „Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Jn 17:3). Vajon a mennyi lények és az első emberpár nem ismerték kellőképpen Istent? Nem volt elég Isten szemlélése, nem volt elég a tőle kapott oktatás, nem volt elég a tökéletes szeretet meg tapasztalása?

Isten nem vallott kudarcot a mennyben és az Édenkertben. Ő hosszútávon gondolkodik és tervez. Ha valamit nem értettek meg a mennyben és az Édenkertben, meg fogják érteni valahol más hol. Ez a hely a Golgota, ez a hely a keresztény gyülekezet, ez a hely az úrvacsorai istentisztelet, amely biztosítja számunkra azt, amit a tökéletes menny és az Édenkert sem adhatott meg.

A Golgota körülményei teljesen különböztek a menny és az Éden körülményeitől. Nem is lehetne nagyobb különbséget és kontrasztot elképzelni. A nagy kánikulában a gonosz emberek óriási tömege hömpölyög, káromlásokat kiabál, szitkozódik. Három megkorbácsolt ember érkezik vérző testtel, óriási, friss sebekkel a testén, keresztjét cipelve. Harcedzett és kegyetlenkedéshez szokott római katonák bántalmazták folyamatosan őket, miközben a tömeg szitkozódik és káromkodik, és az asszonyok jajveszékkelnek.

A katonák durva szögekkel a kereszthez szögezik Jézust, majd a keresztet a helyére állítják az előre elkészített gödörbe helyezve, ami óriási fájdalmat okoz Jézusnak. Jézus a kínzóért imádkozik, hogy Isten bocsássa meg bűneiket; üdvösségre vezet az egyik kereszten levő elítéltet, biztosítja az édesanyja számára a gondoskodást, elutasítja a fájdalomcsillapítót, majd az Atya kezébe teszi életét és meghal.

Lehetetlen a golgotai események minden pillanatát feleleveníteni ebben az összeállításban, de ezen események és történések együttese jelenti azt a többletet, amit a menny és az Éden sem nyújthat.

A világ összes bűnének terhe alatt szenvedő Megváltó látványa jelenti a többletet, amit a menny

és az Édenkert tökéletes állapotában nem nyújthatott.

Ellen White a *Jézus élete* című könyvben gyönyörűen szemlélteti ezeket az elveket. Elmondja, hogy az „angyalok álmélkodással szemlélték az Üdvözítő kétségbeejtő haláltusáját.” Az angyalok nemcsak a segítség és szolgálat miatt voltak jelen és figyelték, hogy mi történik, hanem azért is, mert ami ott történt, arra nekik is szükségük volt. Jézus nemcsak a bűnbe esett emberért halt meg, hanem az el nem bukott angyalokért is, mert nekik is meg kellett érteniük valamit, amit addig nem értettek teljesen. A bűn történelmét nem lehet lezárni addig, míg ez meg nem történik velük. Pál apostol elmondja, hogy Krisztus áldozata az el nem bukott lényekért is történt: „Az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek a földön vannak” (Ef1:9-10).

A megváltás nem korlátozódik a földi bűnös emberre, hanem magába foglalja a mennyi el nem bukott lényeket is, ugyanúgy Isten és az ő uralma elveinek teljes megismerésére sem csupán a bűnös lényeknek van szüksége, hanem a mennyieknek is (lásd: Ef 3:10).

Ellen White is alátámasztja ezeket a gondolatokat, amikor ezt mondja: „Az angyalok és az el nem bukott világok számára ennek a kiáltásnak, hogy »Elvégeztetett!«, nagy jelentősége volt... Vélünk együtt ők is részesülnek Krisztus győzelmének a gyümölcseiből.”

A Golgota eseményeiben való részvétel döntő hatást jelentett a mennyi lényekre annak megértésében, amit eddig a mennyben, Isten szeretetének közvetlen közelében nem értettek meg. Ellen White így írja le ezt: „Az ég és az el nem bukott világok tanúi voltak ennek a küzdelemnek. Feszült érdeklődéssel várták a befejező eseményeket. Látták belépni az Üdvözítőt a Gecsemáné-kertbe. Látták, amikor elszomorodott a lelke. Hallották fájdalmas kiáltását: »Atyám, ha lehetséges, múljk el tőlem e pohár!« (Mt 26:39). Amikor az Atya elfordult Tőle, sajnálattal látták, hogy az Úr lelki kínja és szomorúsága felülmúlta még a halállal való utolsó nagy küzdelmének a kínját és szomorúságát is. Véres verítéke cseppekben hullott a talajra. Háromszor szakadt fel ajkairól a szabadításért való könyörgés. A menny nem tudta többé elviselni a látványt, és a vigasztalás hírnökét küldte el Isten Fiához.”

„Így azután az angyalok ujjonghattak, amikor az Üdvözítő keresztféjére tekintettek, mert ámbár akkor még nem értettek meg mindent, most azon-

ban megtudták, hogy a bűn és Sátán megsemmisítése biztosan örökre megtörtént; hogy a világmindenséget is örökké tartóan biztossá és félelmettelenné tette.”

A bűn végleges lezárásához nem csupán Isten jellemének teljes ismeretére és megértésére van szükség, hanem Sátán álnokságának a leleplezésére is. Ezt is teljes mértékben szolgáltatja a Golgota. Ellen White-ot idézem: „Krisztus haláláig a Sátán jelleme nem volt teljesen nyilvánvaló az angyalok és az el nem esett világok előtt. A fő pártütő csalással annyira felismerhetetlenné tette magát, hogy még a szent lények sem értették meg az elveit. Nem látták meg tisztán lázadása természetét.”

A Golgotán „Sátán vádjai megdőltek. Isten szeretetének félre nem érthető bizonyítékát adta az embereknek... Sátán látta, hogy álruhája szétszakadt. Mesterkedése feltárult az el nem bukott angyalok előtt és a mennyei világegyetem előtt. Gyilkosként mutatta meg magát.”

A mennyei lények előtt már világos minden. Még a földön élő emberek számára kell ennek leltisztulnia, viszont ezen a földön Sátán mindent megtesz, hogy ezt megakadályozza. Ellen White így ír erről: „Sátán álokoskodó bölcselete azonban elámította az embereket, és elhomályosította elméjüket. Nem ismerték meg Isten szeretetének magasságát és mélységét, pedig csak Isten szeretetének ismeretében lett volna reményük Isten jellemének a szemlélése útján visszatérni Istenhez.”

A fenti idézet világosan elmondja, hogy Isten jellemének szemlélésén keresztül jut el az ember

az igazi, szilárd istenismeretre, amelyre szükség van a bűn történelmének lezárásához és az üdvösségre való eljutáshoz. Ezt a Golgota biztosítja a legjobban. A mennyei lények szemlélték a golgotai eseményeket és azok is, akik személyesen jelen voltak. Ez az esemény felmérhetetlen hatást gyakorolt mindenkire. Ellen White ezt írja: „Azok, akik csak egyszer is látták Krisztus tekintetét, sohasem felejtették azt el... a föld még sohasem volt tanúja ilyen jelenetnek.”

Ma a golgotai élményt az úrvacsorai alkalmak és a gyülekezeti istentisztek biztosítják, hogy megvalósuljon az, ami Pál apostol gyülekezeteiben: „Akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg” (Gal 3:1).

Isten terve végül megvalósul. Azok, akik a golgotai eseményeket szemlélték (az angyalok és a jelenlevők) és azok, akik az úrvacsorában és az istentiszteletben szemlélik Krisztus áldozatát, megfogják érteni az Ő jellemét, és készen állnak örökölni Isten örök országát. Ellen White így foglalja össze: „A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet” (A nagy küzdelem, 602. o.). ■

Hegyes-Horváth Géza, lelkipásztor, a Tiszavidéki Egyházterület elnöke

*A többi Ellen White idézet a Jézus élete című könyv 649–673. oldaláról származik.

Golgota, Munkácsy Mihály, 1884

A VILÁG ÖSSZES BŰNÉNEK TERHE ALATT SZENVEDŐ MEGVÁLTÓ LÁTVÁNYA JELENTI, AMIT A TÖBBLETET, AMIT A MENNY ÉS AZ ÉDENKERT TÖKÉLETES ÁLLAPOTÁBAN NEM NYÚJTHATOTT.

AZ ADVENTISTA OKTATÁSRA VONATKOZÓ JELENVALÓ IGAZSÁG (II)

Profetikus örök élet versus csalóka pillanat

Voltak olyan évezredek a múltban, amelyek során az emberek kultúrától vagy vallástól függetlenül az örökkévalóság perspektíváján át fogták fel a létezésüket a világban. A múltra olyan örökségként tekintettek, amiért hálásaknak kell lenniük, a jövő pedig olyan projektnek tűnt számukra, amiben teljes felelősséggel részt kell vállalniuk. A teremtés tana, a testet öltés titka, valamint az üdvösség ígérete egy boldogabb és örök életre újjáteremtett világban – mindezek által a kereszténység az örök élet legátfogóbb és leghitelesebb valóságát alakította ki magának. Számunkra, hetednapi adventisták számára, az „örökkévaló evangélium” (Jel 14:6) küldetésünk legfontosabb célkitűzése, ezért énekeljük teljes meggyőződéssel: „Az öröklétből jövőnk, és az öröklétbe megyünk...”

A hangsúlyeltolódás az örök életről a jelen pillanatra csupán egyike azon tényezőknél, amelyek az ember hanyatlását mutatják a mennyi létezés valóságának magasságából a véletlenszerű evolúciós elméletekig. Ennek következtében nem csoda, hogy az örökkévalóság gondolata kényelmetlenné vált, és olyan érvek is elhangzanak, amelyek vagy megcáfolják, vagy egyenesen hatályon kívül helyezik annak létezését. Jó azonban, hogy az embernek nincs elég ereje elnyomni a végtelen iránti vágyát, és jó, hogy az adventista oktatás még őrzi az örökkévalóság igazságát, de nemcsak őrzi, hanem megtesz mindent annak érdekében, hogy továbbadja ebben a világban, amelyben úgy tűnik, hogy csak a jelen pillanat számít.

A profetikus öröklét, a megígért valóság oxigénje

A Szentírás már Ádám és Éva bűnbeesésének történetében feljegyzi az első profetikus üzenetet (1Móz 3:15), amely egyben az örökléthez való visszatérés biztosítékát is képezi. A „Gyermek”, aztán pedig a „maradék” (Jel 12:5,17,11) győzelmet fog aratni, és örülni fog annak a teremtéskor megígért öröklétnek, amely az öröktől fogva lefektetett „megváltási terv” (Kol 1:26) által kerül helyreállításra. A prófécia lényegében egy olyan üzenet, amely közli a halál nélküli boldog öröklét ígértét. A bűntől megfertőzött világban a prófécia által nyújtott oxigén segít megéreznünk az öröklét üdeségét. Más szóval, a prófécia rendet teremt annak az embernek a létezésében, aki elfogadja az isteni tervbe foglalt üdvösség ajándékát.

A bibliai történelem rámutat, hogy akik hallották, megértették és elfogadták a mennyi tervbe foglalt örök élet hívását, és személyes szolgálatot vállaltak, végül megmenekülnek – ahogy az özönvíz idején is történt (1Pt 3:20). Ezek után a felsorolás folytatódik a „bizonyságoknak ily nagy fellege” (Zsid 12:1) meg-

nevezéssel, amely az újabb nemzedékekkel egyre inkább terjed, végül pedig eljut a nagy sokasághoz, amely „mindenkor az Úrral lesz” (1Thes 4:17), és örülhet az „új égnek és az új földnek” (Jel 21:1). A profetikus örök élet gondolata függetlenül a történelmi időszakról vagy az emberek tapasztalatától az a híd maradt, amely összeköti ezt a „szomorú világot” – amelyben élnek a hűségesek, mégsem tartoznak hozzá (Jn 17:15; Zsid 11:38) – a megígért örök országgal (Jn 14:12; Dán 2:44; Zsid 11:13; Jel 21:2).

Az adventista oktatás felvállalta, hogy tevékenyen és folyamatosan megőrizi az öröklét profetikus perspektíváját. Lehet, hogy csak azért szoktuk emlegetni a profetikus vég kifejezést, hogy ezzel hangsúlyozzuk aényt, miszerint Isten ismeri a történelmet, sőt Ő a történelem tervezője. Az adventista oktatás számára azonban a profetikus örökkévalóság elsősorban azért fontos, mert már ebben a világban egyfajta kiképzést vár el, miközben a jövőre vonatkozóan biztosítja az emberi lény ismeretelméleti képzésének folytonosságát. Bár az adventista oktatás szakirányú és akadémiai képzési szempontból egyaránt fontos, mégis különösen abban rejlik a jelentősége, hogy felkészít arra az igazi életre, amit Isten megígért a Szentírásban.

Ezért mondja Ellen G. White: „Nevelési foglaimunk túl szűk határok között mozognak... Az igazi nevelés több bizonyos iskolai végzettség megszerzésénél; több a földi életre való felkészülésnél. Egész lényünket formálja az emberi lét minden időszakával. Harmonikusan fejleszti a testi-, szellemi- és lelki erőket. Előkészíti a tanulókat a mostani és az eljövendő világban végzendő szolgálat örömeire.”¹ Ezt az oktatási elvet maga a Mester fektette le: „Krisztus az emberek tekintetét felfelé irányítja, és azt mondja nekik, hogy az egyetlen igaz ismeret Isten és Krisztus ismerete... Hallgatóit úgy buzdította, mint értelmes, gondolkodó képességgel megáldott embereket, hogy ne vesszítsék szem elől, és legyen számításaikban az öröklét gondolata.”² Mindezek mellett bármilyen hatékonyak és szigorúak e földi életre vonatkozóan az oktatási módszereink, csupán sekélyes

felkészülést és ismeretet jelentenek arra az időre nézve, amikor majd „az egész világegyetem kincsei feltáruhnak Isten gyermekei előtt tanulmányozásra... És az örökkévalóság tovatűnő évei még dicsőbb kinyilatkoztatásokat hoznak... feljebb, mint kérjük vagy elgondoljuk (Ef 3:20).”³ Az adventista oktatásnak tehát meghatározó szerepe van az örök életre való felkészülésben, mivel már jó előre rendkívüli fontosságot tulajdonít minden értéknek az örökkévalóság szempontjából, és nem engedi, hogy a pillanatot eltiporja az a fogyasztói hangulat, amely megfoszthat az Isten által megígért örökkévalóságtól.

Hogyan lehet eltékoznia az örökkévalóság áldásait?

Az ember egyik legnagyobb tévedése, amikor azt akarja elhinni, hogy a jelen pillanat a teljességet kínálja fel, ezért nem kell hinnie a jövőre és az örökkévalóságra vonatkozó isteni ígéreteknek. Krisztus is a jövőre szegezett tekintettel győzött (Ésa 53:11; Zsid 12:2). Az édeni kísértés azonban rámutatott, hogy a pillanat érzéki benyomása még egy büntelen környezetben is képes hatálya-
lanítani az örökkévalóság tapasztalatát. Ez a csálóka álnokság azóta is működik, sőt különféle formákat öltött, aminek következtében az ember az öröklétet potom áron pillanatra cserélte. Eleinte ez a „cserekereskedelem” az ismeret (oktatás) ígretén alapult, és ez maradt a létezés, beleértve az örök létezés értelme is (Jn 17:3), ám attól kezdve minden a gazdagságot, a mulandó dicsőséget, a kívánságok kielégítését helyezte kilátásba, a mai digitális korszakban pedig a közönséges, tisztavirág életű „selfie” hírnév szintjére süllyedt.

Hic et nunc (itt és most), *carpe diem!* (élj a má-
nak!) – hangoztatták a latinok,⁴ mintegy hangsúlyozva a jelen pillanat fontosságát, szembeállítva azt a már megváltozhatatlan múlttal, de különösképpen az ismeretlen, kiszámíthatatlan jövővel. Az öröklét értéke iránti érdektelenséget később aztán egy kijelentésben fogalmazták meg: „Utánam az özönvíz!”. A mai ember pedig ezt mondogatja: „Az a biztos, ami a kezemben van.” Így lett kitaposva a posztmodern fogyasztói társadalom előtt az út, amely számára már a jelenben ki kell elégíteni minden vágyat, s ha lehet, minél hamarabb.

Az örökkévalósághoz való viszonyulást is magába foglaló lelki vetületet nélkülöző oktatás a diákokat olyan, időben megrekedt külsőségek közé helyezi, amelyek elvonják a figyelmét azoktól a belső értékektől, amelyek felkeltik az örök értékek iránti érdeklődését. Következésképpen a mai ember, aki csupán bizonyításon, magyarázatokon és

tapinthatóságon alapuló pedagógiai képzésben részesült, egyre nehezebben találja meg a helyét az öröklét hajnalára rámutató teremtésben, és egyre kevésbé kész úgy gondolni a jövőre, mint az eljövendő, örök életet szavatoló újjáteremtésre.

Oktatás örökkévalóság által

Nem meglepő, hogy Sátán egyik leghatékonyabban alkalmazott álnoksága szintén az örökléttel kapcsolatos. Az embert azal kísérti, hogy halogathatja még a megtérést, hiszen „van még idő”. A létezés rövid idejének a felelősségteljes felkészülés időszakának kell lennie, mely során megtapasztaljuk az Isten által megígért eljövendő létezést. Ezzel szemben azonban egyre inkább a közöny és a hanyagság idejévé lett, választva a „bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét” (Zsid 11:25). Így az Isten nélküli ember könnyen elveszítheti földi életének rövid idejét, de különösen a boldog örökkévalóságot.

Egy olyan világban, ahol minden a fogyasztásra épül, és ahol „nincs semmi új a nap alatt” (Préd 1:9), az adventista oktatás feladata kitárni az Isten által megígért örök élet ablakát az emberek előtt. Ennek alapján az adventista oktatás jelenvaló igazságát (a profetikai örökkévalóságot) a zoltáríró szavainak átfogalmazásával is kifejezhetjük: „Ha elfelejtkezem rólad, örökkévalóság, felejtkezzék el rólam az én jobb kezem! Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha meg nem emlékezem rólad; ha nem az öröklé-
tet tekintem az én vigasságom fejének!” (Zsolt 137:5-6).

Azok az adventista tanárok, akik ezt vallják, eleget fognak tenni küldetésüknek, és azok a diákok vagy egyetemi hallgatók tekinthetők az örök életre felkészített végzősökné, akik az egyházunk valamelyik oktatási intézményében végzett tanulmányaik után megmaradnak ezzel a meggyőződéssel. ■

**ABLAK AZ ÖRÖKKÉ-
VALÓSÁG FELÉ**
**EMANUEL
SALAGEAN**

1. Ellen G. White: *Előtte az élet*. 13. o.

2. Ellen G. White: *A keresztény nevelés alapjai*. 469. o.

3. Ellen G. White: *Előtte az élet*, 307. o.

4. A kifejezés Horatius *Ad Leuconoen* dalszövegében tűnik fel, amely az idő visszafordíthatatlanságáról szóló elmélkedés. Íme, a teljes szöveg: „Aestas: *CARPE DIEM, quam minimum credula postero!* – ARASD LE A MAI NAPOT, mert nem tudni, hogy mi lesz holnap!” (*Carmina*, I, 11: *Ad Leuconoen*) (https://ro.wikipedia.org/wiki/Quintus_Horatius_Flaccus). Horatius szerint az idő múlásának megállítására és az elkerülhetetlen vég elkerülésére tett összes próbálkozás hasztalan, ezért ajánlatosabb teljes mértékben megélni a jelen minden egyes pillanatát. Bár a kifejezés közismert fordítása a szenvedélyekre, kívánságokra vagy gyönyörökre utal („élj a mának”), a *carpe* (karpós) cselekvő igének más fordításai is vannak: „választani”, „szelektálni”, „lelarni”, „begyűjteni”, „összegyűjteni” (https://ro.wikipedia.org/wiki/Carpe_diem), melyek akár felelősségteljes cselekedetekre is utalhatnak, ugyanakkor egy virág vagy gyümölcs gyöngéd leszakítására is. Bármely értelmezésről is legyen szó, mindegyik szembeállítja egymással az Isten nélküli jövő bizonytalanságát az Alfa és Omega által megígért biztos örökkévalósággal.

Emanuel Sălăgean, lelkipásztor, az Adventus Egyetem kommunikációs és közkapcsolatokért felelős igazgatója

VESZÉLYEK ÉS VESZÉLYEK (II)

Meggyógyít-e bennünket az Úr? Már említettem: ha eltörik a lábad, menj ortopéd szakorvoshoz, hogy műtse meg vagy tegye gipszbe. Isten nem dolgozik gipszszel, és csodákat sem művel indokolatlanul. Ezékiás egy egész éjjel imádkozott azért, hogy megmeneküljön a haláltól, és az Úr meg is mentette őt, még kapott tizenöt évet, amit aztán önmaga magasztalására és nem Isten dicsőségére használt fel.

Gyógyulásához azonban nemcsak a különben nagyon fontos imára volt szükség. „És monda Ésaiás: Hozzatok egy kötést száraz fűgét ide. És hozának, és azt a kelevényre kötötték, és meggyógyult” (2Kir 20:7).

**AZ ÚR BENNÜN-
KET IS MEG TUD
GYÓGYÍTANI
VÁLASZKÉNT AZ
IMÁNKRA. MIVEL
AZONBAN NEM
ISMERJÜK ERRE
VONATKOZÓ
AKARATÁT, EZÉRT
AZ IMÁDKOZÁS
UTÁN INKÁBB
TEGYÜK MEG
A TŐLÜNK TEL-
HETŐT: MOSSUK
LE SZEMÜNKET,
HOGY LÁSSUNK!**

Jézus sem mindig ugyanazzal a módszerrel gyógyított. A kananeus asszonyhoz így szólt: „Őh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint” (Mt 15:28). Amikor a százados meg-szólította Őt: „Csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám” (Mt 8:8), Jézus így válaszolt: „Eredj el, és legyen néked a te hited szerint. És meggyógyult annak szolgája abban az órában” (13. v.).

A király szolgájának esetében másként történt: „Menj el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott néki, és elment. Amint pedig már megy vala, elébe jövének az ő szolgái, és hírt hozának néki, mondván: A te fiad él. Megtudakozá azért tőlük az órát, amelyben megkönnyebbedett vala; és mondanak néki: Tegnap hét órákor hagyta el őt a láz; megérté azért az atya, hogy abban az órában, amelyben azt monda néki a Jézus, hogy: a te fiad él. És hitt ő, és az ő egész háza népe” (Jn 4:50-53).

Jézus nem minden esetben a szavával gyógyított. Megtörtént, hogy a betegnek is kellett valamit tennie. A születése óta vak férfihöz a következő szavakat intézte: „Legyen a te hited szerint”, és hasonlóképpen szólt a két vakhoz (lásd Mt 9:27-31), vagy a világtalan Bartimeushoz is (lásd Mk 10:46-52). Sarat rákott a születése óta vak férfi szemére, aki a következőképpen magyarázta gyógyulását: „Egy ember, akit Jézusnak mondanak, sarat készít és rákené a szemeimre, és monda nekem: Menj el a Siloám tavára és mosódjál meg. Miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látásom” (Jn 9:11). Biztos vagyok benne, hogy nem nyerte volna vissza a szeme világát, ha nem mosdik meg. Nem Jézus mosta le a szemét!

Az Úr bennünket is meg tud gyógyítani válaszként az imánkra, csupán a szava által. Mivel azonban mi nem ismerjük erre vonatkozó akaratát, ezért az imádkozás után inkább tegyük meg a tőlünk telhetőt: mossuk le a szemünket, hogy lássunk. Itt lép színre az orvos. Mindkét szememet meg kellett műteni szürkehályog miatt, és most az autót szemüveg nélkül is tudom vezetni,

csak néha az olvasáshoz van szükségem rá. Az Úr közvetetten is dolgozik, vezérli az orvos elméjét és kezét.

Van egy régi mondás: „Isten ad, de nem teszi a tarisznnyádba.” Lehet, hogy durván hangzik, de van benne igazság. Naámán felkereste Elizeust, hogy megszabaduljon a leprától, a próféta pedig elküldte őt, hogy hétszer mártózzon meg a Jordán vizében (lásd 2Kir 5:1-19). Erre a hadvezér felháborodott: „Íme én azt gondoltam, hogy kijő hozzám, és előállván, segítségül hívja az Úrnak, az ő Istenének nevét, és kezével megilleti a beteg helyeket, és úgy gyógyítja meg a kiütést” (11. v.). Volt egy elképzelése a gyógyulásról, és elvárta, hogy a próféta is azt gondolja, amit ő. Csakhogy a próféta fentről jövő ihletésre hallgatott.

Naámán máris kész volt hazaindulni, amikor közbeléptek a szolgák: „Atyám, ha valami nagy dolgot mondott volna e próféta neked, avagy nem tetted volna-e meg? Mennyivel inkább, amikor csak azt mondja, hogy fürdőj meg és megtisztulsz? Beméne azért a Jordánba, és belemeríté magát abba hétszer az Isten emberének beszéde szerint, és megújult az ő teste, mint egy kisgyermek teste, és megtisztult” (13-14. v.). Ha nem fürdött volna meg, nem következett volna be a gyógyulás sem. Ő egyfajta prófétai varázserőre, valamilyen varázsigére számított, ehelyett kapott egy feladatot, aminek végül eleget tett és meggyógyult.

Itt azt olvassuk, hogy Naámán „Isten emberének beszéde szerint” cselekedett. De nem csak próféták lehetnek Istennek az emberei, hanem mindazok, akik elősegítik a gyógyulásunkat: orvosok, ápolók és sokan mások.

Ezekről az emberekről írtak az alábbi betegek: „Nincs szándékomban dicshimnuszokat zengetni, és más, Covid19-es beteget ellátó kórház helyzetét sem ismerem, viszont el szeretném mondani, hogy itt fejedelmi ellátásban részesülünk. Az orvosok naponta érdeklődnek az állapotunkról. Az ápolók és asszisztensek (akik egyre kevesebben vannak, mivel senki sem akar ilyen körülmények között dolgozni) éjt nappallá téve, különleges gondoskodással végzik a szolgálatukat. A mennyei könyvekben sok jó minősítés van a nevük mellé bejegyezve. Némelyikük már átesett a fertőzésen, és a felépülés után újra munkába állt.

Igaz, hogy ez egy jól fizető állás, de talán annál is több. Nem véletlen, hogy a Jelenések könyvében Isten egyetemes egyháza nem egy harcos férfi, hanem egy mennyei asszony képében van ábrázolva. Áldja meg az Úr őket! Mindenkiél szépen bának, még a problémás betegekkel is.”

„A Covid19 az egyik legalattomosabb betegség, amivel találkoztam. Törölje magát a barátaim listájáról az, aki még mindig nem hisz a létezésében. Nincs szükségem olyan barátokra, akiknek folyton bizonygatnom kell, hogy nagyon közel álltam a halálhoz, és ráadásul folyton magyaráznom kell, hogy sem a sajtótól, sem a kormánytól nem kaptam pénzt azért, hogy azt valljam, elkaptam a vírust. Ez a betegség az egész szervezetre kihat. Harminc évvel korábbi panaszaim jelentek meg újra, érintette a szívet, a tüdőt, az agyat, s amikor már úgy éreztem, hogy kissé javulok, akkor még jobban ledöntött. Talán agyi szinten is problémákat okozott, és most oxigént kapok, értsétek meg tehát, hogy miért vagyok ennyire ingerült.”

„Nem tudom, ki készítette fel ezeket az embereket, de a romániai egészségügyi személyzet olyan szaktudásról tesz bizonyosságot, amit még külföldön sem tapasztaltam. Remek munkát végeznek mindannyian: ápolók, takarítók, betegszállítók, asszisztensek, orvosok. Ezek az emberek speciális nyugdíjat érdemelnének. Mindenki kedvesen viselkedik, még a kapusok is, akik átveszik a csomagjainkat, és lifttel felküldik hozzánk az emeletre. A kezelések, az injekciók és az infúziók alaposan elő vannak készítve. A személyzet tagjai olyanok, mint valami kozmonauták, kesztyűben, védőszemüveggel, kezelábasban végzik a munkájukat. Tehát itt, Romániában is lehet! Nagyra becsülöm ezeket az embereket. Méltányosan kellene jutalmazni őket!”

„Sátáni eredetű a gondolat, miszerint ha hívó vagy, egyetlen vírus sem árthat neked. Az érvelésként használt, szöveggörnyezetből kiragadott igehelyek a lelki tisztánlátás hiányát igazolják. Isten ígéretei a Szentírás legértékesebb drágakövei, amelyeket azon NAGY TERV alapján kell megértenünk, amit a Teremtő fektetett le, »aki...«, amelyek nincsenek, előszólítja, mint meglevőket.« Mi, halandó emberek nem vagyunk próféták, a mennyei dicsőség lámpásai, csupán az ígéretek haszonélvezői, az Isten által megengedett keretek között. Nagyon keveset tudunk az immunitásról. Különösen fontos az egészséges életmód, de könyörgöm, ne hangoztassátok, hogy ha hívók vagyunk, akkor sem a próbák, sem a vírusok nem árthatnak nekünk! Jézus mondta: »A világon nyomorúságotok lészen«. Az Ő békéje és jelenléte őrzi

meg a lelkünket, és ha akaratával megegyezik, akkor a testünket is. Ez számomra elegendő. Hagyjátok abba ezt az evangéliumellenes hozzáállást! Tragédia esetén azért nem értik az emberek, hogy mi is történt, mert hiábavaló reményekkel tápláltuk a szívüket!”

Az alábbiakban egy az Egyesült Államokban (Tennessee államban) élő lelkipásztor szavait idézem:

„BÍZOM ISTENBEN... ÉS BEKAPCSOLOM A BIZTONSÁGI ÖVET.

BÍZOM ISTENBEN... ÉS A MOTORKERÉKPÁRON SISAKOT VISELEK.

BÍZOM ISTENBEN... ÉS MINDIG ANNYI MENTŐÖVET VISZEK MAGAMMAL A CSÓNAKBAN, AHÁNYAN UTAZUNK BENNE.

BÍZOM ISTENBEN... ÉS KESZTYŰT VISELEK, AMIKOR FORRÓ EDÉNYT EMELEK LE A TŰZHELYRŐL.

BÍZOM ISTENBEN... ÉS FÜSTÉRZÉKELŐT SZERELTETEK A HÁZAMBAN.

BÍZOM ISTENBEN... ÉS BEVESZEM A FELÍRT GYÓGYSZEREKET.

BÍZOM ISTENBEN... ÉS MEGFOGADOM A LEGJOBB TANÁCSOKAT ANNAK ÉRDEKÉBEN, HOGY HOZZÁJÁRULHASSAK A JÁRVÁNY TERJEDÉSÉNEK MEGAKADÁLYOZÁSÁHOZ.

A BÖLCS ELŐVIGYÁZATOSSÁG NEM JELENT ISTENNEL SZEMBENI BIZALMATLANSÁGOT.”

Mindazokról, akik nem a fentiek alapján gondolkodnak és cselekszenek, elmondható, amit Jeremiás mondott a hamis prófétának: „Halld csak, Hanániás! Nem az Úr küldött téged, és te hazugsággal biztatod e népet” (Jer 28:15). A hazugok végső sorsa a kénköves tűz: „És minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, ami a második halál” (Jel 21:8). „De kinn maradnak... mind, akik szeretik és szólják a hazugságot” (Jel 22:15).

Mi viszont az igazsághoz, és csakis az igazsághoz ragaszkodunk, és arra szólítok fel minden kedves olvasót, hogy ránk is vonatkoztatható legyen a kijelentés: „És az ő szájukban nem találtatott álnokság; mert az Istennek királyi széke előtt feddhetetlenek” (Jel 14:5).

Találkozunk ott mindnyájan! Ámen! ■

Stefan Radu, nyugdíjas lelkipásztor

PIETRO COPIZ, EGY PÉLDAADÓ ÉLET (1931–2020)

A ROMÁNIAI
EGYHÁZ, AME-
LYET SZERETETT
ÉS SZENVEDÉ-
LYESEN TÁMO-
GATOTT, MÉLY
FÁJDALOMMAL
VETTE TUDO-
MÁSUL EGY
ILYEN KALIBERŰ
LELKI ELŐLJÁRÓ
HALÁLHÍRÉT.

Mély megrendüléssel vettük tudomásul, hogy dr. Pietro Copiz 2020. december 19-én, szombat reggel, a svájci Nyonban befejezte életét. Utolsó óráiban két fia, Danilo és Ștefan volt mellette. Copiz testvér 1931. augusztus 23-án született Szinaján. Elsősorban román nemzetiségűnek tartotta magát. Édesapja, Umberto Copiz félig olasz, félig német származású volt. Elődei abban az időszakban telepedtek le Szinaján, amikor nagyon sok olasz mesterember érkezett Romániába. A Copiz család néhány tagja részt vett a Peleş-kastély építési munkálataiban és a környék több polgári és egyházi épületének kivitelezésében. Karácsonykőről (Piatra Neamț) származó édesanyja, Ștefania, szorgalmas, szép ábrázatú asszony volt. Pietrónak három testvére volt: Romeo, Giulietta és Paolo.

Petrică – mert a családban így szólították – gyermekkorára szerény körülmények között telt, de számos boldog emléket szerzett a csodálatos természetnek, valamint a szinajai adventista gyülekezet kellemes hangulatának köszönhetően. Az 1937-es év nyarán a család Ploiești városába költözött, hogy a gyermekek az ottani olasz nyelvű iskolában folytathassák tanulmányaikat. Az olasz kormány meghívására Pietro 1940-ben a nyarat

Olaszországban töltötte. Három évvel később nyolcéves ösztöndíjat szerzett egy olaszországi felső iskolában. Az egyik nagybátyja kísérte el Bukarestbe az úti okmányok megszerzése végett, majd 1943. május 20-án vonatra szállt, hogy Budapest érintésével Sienába utazzon. A Ploiești-i vasútállomásra kijött az édesanyja, és a háromnapos utazáshoz étellel látta el. A csomagból nem hiányozhatott a kalács sem. Pietro így emlékezett a búcsúra: „A vonat csupán néhány percet állt az állomásban. Mindketten próbáltuk visszafojtani a könnyeinket. Édesanyám szorosan magához ölelt, megcsókolt, és Isten áldását kérte az utazásomra. A vonatablakból addig integettem neki, amíg eltűnt a távolban.”

Ez volt Pietro utolsó emléke az édesanyjáról. Mély nyomokat hagyott a lelkében. Mellékelt „levele”, amit harminc évvel később írt, megható bizonyítéka annak, hogy milyen erős hatást gyakorolt rá az édesanyja, aki három évvel később rákban halt meg, de a haláláról ő csak egy év elteltével szerzett tudomást.

Pietro számára Sienában elkezdődött az iskola, amely a háborús helyzet miatt katonai rendelet alapján működött. 1944-ben a német hadsereg elkezdte a visszavonulást, mert a szövetségesek egyre nagyobb területeket szabadítottak fel. Ekkor Pietro két tűz közé került, és egy robbanás következtében megsebesült. Tanulmányai során inkább a humán tudományok vonzották: a klasszikus és modern nyelvek, az irodalom és a történelem. 1946 őszén Rómába költözött. A tanórákról hazafelé tartva minden nap elhaladt Traianus oszlopa mellett, az iskolája pedig a Colosseum közvetlen szomszédságában volt. Nemsokára katonai behívót kapott. A légierőre esett a választása, viszont hamar rájött, hogy a kiképzés során emberéletek kioltására készítik fel, ezért az áthelyezését kérte irodai munkára.

A családjától és a vallásos befolyástól távol élő fiatalember így vallott az akkori idősokról: „Elvesztettem a hitemet. Olvastam a Bibliát, de nem tudtam elhinni az olvasottakat. Bár imádkoztam, mégsem hittem.” A katonai szolgálat alatt tüdőbajt kapott. A háború utáni szegénység és lelmi-szerhiány megnehezítették a felépülését, és egyre távolabb került a remélt gyógyulástól. „Elkezdtem imádkozni csak úgy, meggyőződés nélkül. Aztán a hitem lassan-lassan kezdett visszatérni, és

úgy éreztem, hogy édesanyám tanácsait kezdem követni.” Megőrizte az otthoni életstílust, ami számos rossztól megóvta, s ez egyengette megtérésének útját. 1955. június 25-én keresztelkedett meg Triesztben, majd ugyanazon év őszén lelkészképző tanulmányokat kezdett el a Villa Aurorában működő Adventista Intézetben.

A tanulás mellett két éven át különböző tantárgyakat tanított a felső iskolában, majd újabb két éven át a franciaországi Collonges Egyetemen folytatta tanulmányait. 1959 és 1966 között az ottani felső iskolában is tanított, majd jelentkezett a Genfi Egyetemre, ahol 1963-ban irodalomszakos diplomát szerzett. Ebben az időszakban ismerte meg a németországi Herta Kippet, aki Collonges-ban francia nyelvet tanult. 1966. augusztus 14-én kötöttek házasságot a Duna forrásvidékén levő Fekete Erdő hegyei között, Freudestadt városában.

Pietro néhány nap múlva hajóra szállt, és az Egyesült Államokba utazott francia nyelvet és irodalmat tanítani az Andrews Egyetemen. Hamarosan a felesége is csatlakozott hozzá, és a munkából szerzett pénzével támogatta a férjét abban, hogy egy év múlva felvesgyék a Michigan Egyetemre, ahol 1975-ben doktori diplomát szerzett. Még abban az évben az Andrews Egyetem modern nyelvek fakultásának vezetője lett. A házaspár 1979-ig dolgozott az Andrews-on, itt született meg a két fiuk: Danilo és Ștefan.

Pietro Copiz megbecsült tanár volt az egyetemi hallgatók körében. Ő volt az egyetemi gyülekezetet a könyvtárral összekötő úton kialakított Zászló-sétány egyik kivitelezője. A sétány az adventizmus élvonalbeli egyetemére járó diákok nemzeti sokszínűséget tükrözi. Abban az időszakban, amikor a Generál Konferencia Ülésszakán Romániából senki sem vehetett részt, a nemzetek felvonulásán a Copiz család képviselte hazánkat. Ilyenkor Herta büszkén öltötte magára a román népviseletet.

1978-ban visszahívták Európába, és az Európai (ma Inter-európai) Divízió Oktatási Osztályának vezetésével bízták meg. Pietro Copiz folyékonyan beszélt a divízió területén használt szinte összes nyelvet: a németet, a franciát, az olaszt, a spanyolt, a portugált és természetesen a románt. Sajnálatos módon, mivel a romániai kommunista rezsim nem engedélyezte az egyházi iskolák működtetését, nem állt módjában segíteni szülőhazáját ezen a téren. Tizenegy évvel később, 1990-ben nyugdíjba vonult, de még további négy évig a lelképásztori folyóirat szerkesztő aszisztenseként dolgozott. Ezután a svájci Glandba költözött. Különösen aktív életet élt, számos ba-

rátja és munkatársa volt szerte a világon. A '90-es évek elején feleségével együtt erejét megfeszítve próbálta támogatni a romániai egyházat.

Különleges érdeklődést tanúsított a romániai egyház fejlődése iránt, amellyel mindig büszkélkedett, és örült az itteni megvalósításoknak. Lenyűgözően hosszú napi imalistát vezetett, és időnként személyesen biztosított, hogy imádkozik értem és a szolgálatomért.

1988-ban egy rákos daganat miatt nehéz bélműtéten esett át. A feleségét 1993-ban diagnosztizálták rákkal. Herta egy évvel később a férje karjaiban fejezte be életét. Sírkövén a következő felirat áll: „Itt vár a feltámadásra.” Pietro 2004-ben súlyos balesetet szenvedett. A mentősök, amikor megpillantották az autóját, azt hitték, hogy nem fogják élve kiemelni a roncsok közül, de az alig négy órát tartó orvosi felügyelet után hazaengedték. – „Hatalmas előjog, hogy kölcsönkaptam még egy kis időt, amiért nagyon hálás vagyok” – írta. – „Isten segítségével szeretném az Ő dicsőségére felhasználni ezt a kegyelmi időt.”

Pietro Copiz az elmúlt év novemberében elkapta a koronavírust, és kórházba került. Három héttel később a fertőzés következtében kialakult tüdőgyulladás a halálát okozta. December 24-én a felesége mellé temették el a németországi Holzhausenben. A szertartásra már jó előre ő maga jelölte ki Jézus Krisztus értékes szavait: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal” (Jn 11:25-26).

Mario Brito lelképásztor, a Hetednap Adventista Egyház Inter-európai Divíziójának elnöke, a következő szavakkal emlékezett rá: „Rendkívüli emlékezőtehetséggel megáldott tudós, akinek szenvedélye a tanulás és a tanítás volt. Szorgalmas, rendszerető és pontos emberként, de mindenekfelett Istennek hűséges, odaadó szolgálóként ismertük őt.”

A romániai egyház, amelyet szeretett és szenvedélyesen támogatott, mély fájdalommal vette tudomásul egy ilyen kaliberű lelki előljáró halálhírét. Ő volt az első romániai személy, aki előadásokat tartott az Andrews Egyetemen, és aki az Inter-európai Divízió egyik osztályát is vezette, így úttörőként járt a későbbi nemzedékek előtt.

Dr. Pietro Copiz 2010-ben terjedelmes interjút adott a Speranța televízió „Punctul de plecare” című műsorának, amelyet a csatorna január elején két egymást követő alkalommal is megismételt. Az interjú megtalálható a Speranța TV archívumában.

**FÉNYES
ARCKÉP
ADRIAN
BOCĂNEANU**

**KÜLÖNLEGES ÉRDEKLŐDÉST TANÚSÍTOTT
A ROMÁNIAI EGYHÁZ
FEJLŐDÉSE IRÁNT,
AMELLEL MINDIG
BÜSZKÉLKEDETT.**

Elkésztett levél Anyák Napjára

A haldokló édesanya imája akkor nyer választ, amikor az otthontól távol élő fia megtalálja Megváltóját.

Drága édesanyám!

Ezen a verőfényes tavaszi reggelen készte-tést érzek, hogy írok neked, habár tudom, hogy egy ideig nem lesz alkalmad elolvasni a soraimat. Országszerte – de igazából szerte a nagyvilágon – nagyon sok édesanya fog ma köszöntő üzenetet kapni gyermekétől. Amint tudod, amikor sok évvel ezelőtt Romániában hagytalak, még senki sem hallott az Anyák Napjáról, valószínűleg azért, mert ez egy későbbi találmány. Gondolom, rájöttél, hogy most valamelyest megpróbálom helyrehozni a múltat. Mielőtt ezt a levelet elolvashatnád, mások fogják végigolvasni. Lehet, hogy egy magányos, elfeledett édesanya úgy érzi majd, hogy neki szól, vagy talán egy gyermeket készítek majd arra a levelem, hogy ő is írjon az édesanyjának... míg nem késő.

Ó, édesanyám! Milyen kellemes újra kimondani: „Édesanyám”! Gyermekkorom homályos emlékei kavarnak az elmémbe, de néhány részlet éppen olyan friss, mint a virágszirmokra telepedett ma reggeli harmat. Magam előtt látom az erdőszéli házunkat ott, Szináján. Mennyit kellett dolgoznom azért, hogy az eleven fiaid mellett rendben tarthasd. De ugye, néha mi is segítettünk neked? Emlékszel arra, amikor az erdőben száraz ágakat gyűjtögettünk? Annyira büszkék voltunk magunkra, de te nagyon jól tudtad, hogyan kell hasznos munkára ösztönöz bennünket.

Szükség volt a tűzfára, mivel nehéz teleink voltak. Szinte felfoghatatlan számomra, hogy milyen nehéz helyzetbe kerültem a téli hónapokban. Amikor beállt a hideg, édesapa gyakran betegeskedett, pedig minden reggel fel kellett törni a jeget a forrásnál, és a boltig eljutni is igazi kalandnak számított. De neked mégis mindent sikerült megoldanod. Miközben figyeltük, ahogyan dagasztod az ízletes kalácsot, majd egész éjjel őrzöd a kemencét, közben arra is vigyáztál, hogy ne vegyük észre az aggodalmait.

Amikor megérkezett a tavasz, a kis kertben végzett munkáddal a reménység újabb leckéjét nyújtottad nekünk. Az egyik legkülönlegesebb emlékem azonban egy egészen más leckéhez kötődik. Olyan gyakran gondolok rá, hogy már-már attól tartok, nehogy családi legendát kovácsoljak belőle. De hát a tények azok tények.

A negyvenes évek elején a hatóságok ideiglenesen bezárták a gyülekezeteket. Mindannyiunkat aggodalom töltött el, de te akkor sem változtattál a szokásaidon. Minden péntek délután előkészítettél bennünket a szombatra, mintha másnap egy különleges istentiszteletre mennénk. Legnagyobb örömünk Isten különleges napjának a várása maradt, és te a szívünkbe vésztetted ezt a várakozást – a jobb jövőre, az igazi szombatra, az Isten népével való közösségre való várakozást. Köszönöm, édesanyám, a kitartó hitedet!

Csak ritkán mentél orvoshoz, valószínűleg azért, mert azt gondoltad, hogy a pénzt fontosabb dolgokra, a család érdekében is el lehet költeni. Mindig csak halasztgattad az orvos-

hoz fordulást (mert magaddal csak utolsóként törődöttél), pedig már érezted a daganatot a melledben. Közölték, hogy túl késő. Ekkor felkészítetted a házat a télre: a tűzfát, a lisztet, a befőtteket, a szilvalekvárt, amit annyira szerettünk mi, gyermekek. Amikor minden készen állt, és minden kötelességednek eleget tettél, ágyba fektetted, és tudtad, hogy onnan többé nem fogsz felkelni.

A hited hosszadalmas küzdelmet vívott a halálos gonosz ellen. Gondolataidban ekkor is a távoli országban élő kis Petrică járt, aki ráadásul még a kritikus serdülőkorát is éli.

Éveken át azt sem tudtad, hogy még életben vagyok-e. Aztán néhány nappal azelőtt, hogy egy időre elnyelt téged a sírverem, a Vöröskereszt közreműködésével eljutott hozzád a fiad egyik fényképe és egy pársoros levél. Már nem láttad, de elmondták neked, hogy a fiad magas, jóképű, egészséges, és pontosan olyan, mint te voltál fiatal korodban. Ó, micsoda emlékek! Ó, micsoda kegyetlenség ez az édes híreknek!

Megingathatatlan reménység! De nem engedted a csüggedésnek. Halálos ágyadon kifejezett megingathatatlan reménységed hallatán megtért az egyik lánytestvéred. Azért imádkoztál, hogy Isten kegyelme és ereje révén a fiad is ellen tudjon állni a világ kísértéseinek, hogy azon a napon, amikor már nem lesz szomorúság, újra találkozhass vele. Imádban benne volt a vigasz, a hit és utolsó reménységed.

Azóta harminc év telt el. Most békében nyugszol egy névtelen sírban, és várod, hogy az idő falán túl találkozhass a Megváltóddal. Nem kétlem, hogy azon a napon téged majd az fog érdekelni, hogy ott van-e minden gyermeked, és hogy a fiad is hazajött-e.

Édesanyám, mielőtt elmondhatnám neked, el akarom mondani a világnak, hogy az imáid már részben meghallgatásra találtak. Az emléked és a tanításaid éveken át az egyetlen erős kapcsolatot jelentették az igazi étellel, és bár nem tudatosult bennem, irányt mutattak. Amikor próba ért, beteg voltam, és csüggedés vett rajtam erőt, akkor a szavaiddal mintha te vezettél volna vissza az életre, mint gyermekkoromban. Hosszú volt az út, és még nem értem a végére. Édesanyám, a kisfiad még mindig e világ poros és veszélyes útjait járja.

Szeretnék találkozni veled a reggelek reggelén. Természetesen előbb ki fogom fejezni hálámat Annak, Aki mindkettőnket Megváltott, és Aki annyira szereti örökre egyesíteni a családokat, hogy lehetővé is fogja tenni ezt számunkra.

De közvetlenül ezután meg foglak keresni az élet fájánál. Be kell pótolnunk az elmaradt ünnepet, mert a világnak meg kell tudnia, hogy én már elterveztem: a mennyei Anyák Napját meg fogom ünnepelni veled, édesapával és a testvéreimmel! Igen, jövők!

Szeretlek, Petrică

Adrian Bocăneanu, nyugdíjas lelképásztor

A MESSIANISZTIKUS IMPERIALIZMUS (II)

Megpróbáltuk megérteni, hogy a zsidók miért nem fogadják el a mai napig a názáreti Jézus messiási voltát, s ezért lapunk előző számában az első messianisztikus próféciaikat elemeztük a pátriárkáktól egészen Dávidig, azokra a királyi és harcos tulajdonságokra összpontosítva, amiket az ihletett próféták a Messiásnak tulajdonítottak. Elemzésre vár számos további bibliai jövőndőlés, főként a próféták írásaiból.

Az áldozatok néma nyelvezete

Keresztényekként az apostoli iratoknak köszönhetően feltárulnak előttünk a héber Biblia titkai. Keresztelő János az első, aki elmondja nekünk, hogy a Messiás, akit a názáreti Jézussal azonosított, „az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29, 36). János világos nyelvezetet használ, amikor Róla beszél: már azelőtt létezett, hogy emberként megszületett (Jn 1:30), telve van Szentlélekkel és a Szentlélekkel kereszttel (Mt 3:11; Jn 1:33), mindenki Ítéltője, aki „tüzzel kereszttel” (Mt 3:11-12; Lk 3:16-17), és Isten elismerte Őt a keresztségek Fiajának (azaz a Messiásnak, Jn 1:32-34). Az apostolok megértették továbbá – jóllehet csak sokkal később –, hogy Jézus messianisztikus szerepe önmaga áldozatát is magába foglalta.¹

Fennáll azonban továbbra is a kérdés, hogy Keresztelő János előtt a zsidóknak volt-e arról fogalmuk, hogy az áldozati szertartások és a templomi szolgálatok rendszere a Messiás különleges küldetésének előrevetítése? Mózes, a legnagyobb próféta, aki által kinyilatkoztattak az áldozati törvények, nem volt kiképezve Isten részéről arra vonatkozóan, hogy feltárja a népnek az áldozatok profetikus vagy tipológiai jelentőségét. Számított-e vajon Isten arra, hogy a népe önmagától megérti ezt a titkot? Izrael ismételen megfélemedezett a parancsolatokról, még a legvilágosabb figyelmeztetésekről is, amelyek megszegéséért halálbüntetés járt, s amelyeket történelmi példák is szemléltettek számukra. Annál kisebb volt tehát a valószínűsége annak, hogy megértsék az áldozatok rejtett értelmét, amelyek lényegében egyetemes vallásos szertartás részét képezték.

Mózes azt mondja, hogy Isten állatbőrből készített ruhát az első bűnösöknek a falevelekből készült ruha helyett, amellyel szégyenüket próbálták

takargatni. De kereszténynek kell lenned ahhoz, hogy meglásd: Isten itt az első áldozatot ajánlotta fel Ádámnak, aminek didaktikai szerepe volt. Kévs keresztény teológus látja ebben a megigazulást eredményező engesztelő áldozat szerepét. Mózes sem tesz mást, mint felvázol egy cselekedetet, anélkül hogy felfedné a jelentését (ha egyáltalán ismerte azt!).

Didaktikai szempontból valószínűleg Izsák feláldozásának esete lett volna a leghasznosabb, amelyben tipológiát sejtünk. Minden bizonnyal erre az epizódra utalt Jézus, amikor ezt mondta: „Ábrahám, a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült” (Jn 8:56). Mózes azonban semmit sem magyarázott a népnek arra a helyettesítésre vonatkozóan (az állatnak a fiú helyett való feláldozására), amelyre a Mórija hegyén került sor, ahol Salamon a későbbiekben felépítette a Templomot (1Móz 22:2; 2Krn 3:1).

Megértették-e a zsidók később ennek az epizódnak a jelentőségét? Egyetlen bibliai szerző sem enged arra következtetni, hogy keresztény értelemben értették volna, úgy, ahogy a Szentlélek segítségével, az újtestamentumi írások által mi is értelmezzük. Kötelességük lett volna megérteni? Vétkesek voltak-e abban, hogy nem értették meg? Mit értettünk volna meg mi ebből a történetből, ha az ő helyükben lettünk volna, és nem rendelkezünk a Jézus és az apostolok kinyilatkoztatásával? A rabbik minden zsidó ősöknek érdemeket tulajdonítanak, beleértve Izsákot is, még egy imájuk is van, amely által a zsidó Isten irgalmaért esdekel „annak érdemeiért, aki áldozati bárányként ki volt kötözve”.² De vajon sejtették-e a próféták, hogy a Messiás fel lesz áldozva? Majd csak Ézsaiás (53:4-6, 8), körülbelül 700 évvel Mózes után jövőndölte meg, hogy az Úr Szolgája meg fog halni az emberek bűneiért³, Dániel pedig azt, hogy halálra adják az Isten Fiát (Dán 9:26).

A próféták Messiása David

A próféták írásait elemezve észrevehetjük, hogy a várva várt Messiás a babiloni száműzetés előtt még nem viselte ezt a nevet, de a próféták – más

**BIBLIKUS
VÁRAKOZÁS
FLORIN
LAIU**

**DIDAKTIKAI SZEMPONT-
BÓL VALÓSZÍNŰLEG IZSÁK
FELÁLDOZÁSÁNAK ESETE
LETT VOLNA A LEGHASZ-
NOSABB, AMELYBEN
TIPOLÓGIÁT SEJTÜNK.**

SAJNOS A RAB-
BINIKUS TEOLÓ-
GIA NEM VETTE
FIGYELEMBE
A LÁTSZÓLAG
PESSZIMISTA
FORGATÓKÖNY-
VET EBBEN
A PRÓFÉCIÁBAN.
DÁVID FIÁNAK
KIRÁLYI KÉPE
MEGVAKÍTOTTA
A ZSIDÓ NÉPET,
EGÉSZEN ADDIG,
HOGY FIGYELMEN
KÍVÜL HAGYTÁK
ÉS NEM ELEMEZ-
TÉK MÉLYEBBEN
AZT A KEVÉS
PRÓFÉCIÁT,
AMELY MEGJÖ-
VENDÖLT A MES-
SIÁS SZENVEDÉ-
SÉT ÉS HALÁLÁT.

név alatt és más képek segítségével – beszéltek róla.⁴ E próféciaik némelyike nem kifejezetten és egyértelműen messianisztikus jövőndőlés, inkább tűnik utalásnak Dávid királyra vagy követőire. Nem véletlen, hogy néha összetévesztik Dávidot a Messiással, mivel, ahogy azt az előző számban megmagyaráztam, Dávid és Salamon (a Dávid fia) a Messiás típusai.

Vannak viszont egyértelműen messianisztikus próféciaik is. Dávid jövőndölt róla 2Sám 23:2-5-ben, utalván az ígéretre, amelyet Isten tett neki. Ez a Messiás azonban csupán igaz és szent király, a keleten felkelő naphoz hasonlatos, ahogy Malakiás (4:2) és a pap Zakariás is jellemzi (Lk 1:78-79).

Ámos és Hóseás

Ámos megjövendölte, hogy miután a zsidók elszenvedik a száműzetés próbáját (Ámos 9:8-10, 14-15), helyreáll a Dávid-dinasztia, és a birodalom a világ összes népét magába foglalja (Ámos 9:11-12; vö. ApCsel 15:14-18). Hóseás pedig előrelátta, hogy a büntetés ideje alatt király nélkül marad Izrael, majd utána újra keresni fogják Istent, és a Dávid-dinasztia fog uralkodni felettük (Hós 3:4-5).

Ézsaiás

Ézsaiás előbb a Messiás idejét Isten Törvénye ismeretének és a béke uralmának koraként írta le (2:2-4), amikor Isten lesz a népek Ítéltője. A névtelen Immánuel – akinek névtelen szűz általi születését a 7:14 vers jelentette be, és ugyanabban az évben be is teljesedett (7:15-17) – Ézsaiás a Messiás egy típusának tekintette, Dávid trónja garanciájának (8:8), zászlónak és védelemnek Asszíria és az összes háborút kedvelő nép ellen (8:9-10). Ézsaiás a Galileában támadt világosságot az ellenség Isten ereje általi legyőzése garanciájának tekintette, mint a Gedeon korában (9:1-5), mivel – visszatekintve a névtelen Immánuelre, a Messiás árnyékára – „egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!” Ez az isteni-emberi Fiú fog uralkodni örökké a Dávid trónján (9:6-7).

Ézsaiás megjövendölte, hogy az igazság és a béke Hercege Dávid leszármazottja lesz (Ézs 11:1-2), és Asszíria legyőzése után jelenik meg (10:24-27). Igazságos Bíró lesz Izraelben, aki tisztetben tartja Isten Törvényét, és társadalmi igazságot szolgáltat a szegényeknek (11:3-5). Megszűnik az erőszak, egészen addig, hogy még a vadállatok sem fogják széttépni áldozataikat (11:6-9). A

világ minden népe uralmának oltalmába gyülekezik (11:10). A földön szétszóródott izraeliták bűnbánóan visszatérnek Izraelbe (11:11-13, 15-16), és nem osztja meg őket többé semmi: együtt győzik le a gonosz szomszédokat (11:14). A próféta által bejelentett Messiás mindenekfelett „Király” lesz (33:17, 22).

A könyv második felében Ézsaiás az Úr Szolgája névvel említi a Messiást (43:10), de ugyanezzel a névvel említi Nagy Círust is, a perzsák királyát, aki a világ felett uralkodott, és lehetővé tette a zsidók számára a helyreállítást (44:26-28). Mi több, „felkentnek” is nevezi őt (45:1-5). Ézs 49:18 szakaszában Ézsaiás az Úr Szolgájának szavait idézi, aki ezúttal nem tévesztendő össze Círuossal, hanem az Izrael nevet viseli. Itt azonban nem Izrael népről van szó, mivel ennek az „Izraelnek” az a küldetése, hogy összegyűjtse a szétszóródott népet. Ő lett majd a népek Világossága és az egész világ Megváltója, Istennek az Ő népével kötött szövetsége.

Az Úr szolgájának felkészítéséről Ézs 50:4-11 verseiben olvashatunk: alázat és szenvedés által történt, majd ezután következett az egyedülálló győzelem. Sorsát az Ézs 52:13–53:12 perikópa vázolja fel: szenvedett, az emberek elutasították, bírósági eljárás nélkül elítélték, és meghalt a bűneinkért. Alázata azonban diadallal ér véget. Miután életét adja, él és folytatja küldetését (53:10-12) egészen annak csúcspontjáig, ahol sok nép a királyával együtt örövendeni fog Neki, és csodálni fogja Őt (52:13-15).

Végül a Messiás itt is győztesként tűnik fel, aki jellemének és tapasztalatának hírneve által engedelmességre bírja a népeket. A próféta sehol sem sugallja azt, hogy a szenvedés és a diadal között évszázadoknak kell eltelnie. A prófécia rámutat: a trónja felé vezető úton a Messiás keresztül ment a kétségbevonás, megvetés, szenvedés és halál stációin. Ézsaiás nem világít rá egyértelműen szenvedésének és halálának okára, de amikor azt mondja, hogy „nem gondoltunk Vele” (53:3), voltaképpen arra utalt, hogy a nép nem fogja elismerni Őt. Sajnos a rabbinikus teológia nem vette figyelembe a látszólag pesszimista forgatókönyvet ebben a próféciaiban. Dávid Fiának királyi képe megvakította a zsidó népet, egészen addig, hogy figyelmen kívül hagyták és nem elemezték mélyebben azt a kevés próféciát, amely megjövendölte a Messiás szenvedését és halálát.

Mikeás

Az Ézsaiással kortárs Mikeás próféta a következő messianisztikus forgatókönyvet látta előre: Izraelnek a népek közül történő összegyűlésének

idején, a büntető időszak következtében (Mik 4:6-7, 9-12; 5:1), az Úr visszaállította Jeruzsálem uralmát, előhívva Betlehemből, a Dávid városából Azt, Aki a régmúlt időkben a pátriárkák szabadítója volt (Mik 4:1-5, 8, 13, 5:2). Ez a Messiás azonban nem szerény békéltetőként van leírva, aki feláldozza önmagát, hanem ellenkezőleg: világszéles birodalom szuverén Uraként, aki biztosítani fogja a békét, fizikai erőt is alkalmazva Asszíriával, a fenyegető ellenséggel szemben (Mik 5:4-9).

„És megáll, és legeltet az Úrnak erejével... a földnek határáig. ... Ha az Assirus eljö a mi földünkre, és megtapodja palotáinkat: állatunk ellene hét pásztort és nyolc fejedelmi férfiút. És megrontják Assiria földjét fegyverrel, Nimród földjét is az ő ka-puiban; és megszabadít az Assirustól, ha a mi földünkre eljő és a mi határunkba lép. ... És a Jákob maradéka a pogányok között, a sok nép között olyan léssen, mint az oroszlán az erdei vadak között; mint az oroszlán-kölyök a juhoknak nyája között, amely ha betör, tipor és tép, és nincs, aki tőle megszabadítson. Erőt vészen a te kezéd szorongatóidon, és minden ellenségeid kivágattatnak.”

Amennyire messianisztikus ez a prófécia, annyira nacionalista-imperialista. Nem kell csodálkoznunk azon, hogy szerette Izrael ezt a forgató-

könyvet az idegen elnyomások korában. Gyanúsíthatjuk-e a prófétát azzal, hogy önként nacionalista elemeket szőtt a próféciájába? De nemcsak ő egyedül, hanem mindannyian birodalmi szuverén vezetőként mutatták be a Messiást. Ha ezek kihagyták Isten helyes akaratának közlését, vajon azt jelenti, hogy Isten képtelen volt érthető módon üzenetet küldeni a prófétái által? Bárki, aki hisz a Biblia szerzőinek isteni ihletettségében, nem fogadhatja el azt a feltételezést, hogy a próféták nem értették meg Isten üzenetét.

Mikeás mégis megjövendölte, hogy ennek a messianisztikus birodalomnak a stabilitását nem erő fogja biztosítani, mivel Isten megígérte, hogy megszünteti a háborúkat, a fegyvereket és a bálványokat (Mik 4:3-4; 5:10-15).

Befejezés helyett

Láthattuk, hogy a messianisztikus próféciákat egy Dávid-leszármazott zsidó király képe uralja, aki a hatalom, a vallás, a társadalmi igazságosság és a boldogság világszéles birodalmának szuverén ura. A Messiás szenvedésére és halálára utaló nagyon kevés próféciát inkább különösnek találhatták, ezért figyelmen kívül hagyták és nem értelmezték. A következő cikkeinkben az utolsó próféták messianisztikus látomásait, valamint a Jézussal kortárs zsidók felfogását fogjuk megvizsgálni. ■

Florin Lăiu, nyugdíjas bibliatanár

BIZTOS ÜZENETÜNK VAN A PRÓFÉTÁKTÓL. BÁRKI, AKI HISZ A BIBLIA SZERZŐINEK ISTENI IHLETETT-SÉGÉBEN, NEM FOGADHATJA EL AZT A FELTÉTELEZÉST, HOGY A PRÓFÉTÁK NEM ÉRTETTÉK MEG ISTEN ÜZENETÉT.

1. Lk 24:25-26; Róm 3:25; 1Kor 5:7; Ef 5:2; Zsid 7:27; 8:3; 9:14, 23-28; 10:5-14; 1Jn 2:2; 4:10; Jel 5:5-6, 9.
2. A *Cidduk haddin* imádság (Az isteni ítélet megindoklása) a következő szavakat tartalmazta: „Te, aki parancsolsz és teljesítesz, add meg nekünk meg nem érdemelt jószágodat, és annak (Izsáknak) érdemei alapján, akit bárányként az oltárhoz kötözték, hallgass meg imádságunkat!” (Lásd: En. Wikipedia „Tziduk Hadin” és „Binding of Isaac”/„Akedah”; Chevra Kadisha Mortuary: *Prayers to be Said at Funerals and Visiting Gravesites of Beloved Ones*. 16. o. www.chevrakadisha.com/wp-content/uploads/2010/02/prayer_book.pdf)
3. Érdekes, hogy a próféta nem mondja azt, hogy a Messiást bárányként oltárra viszik (vagy a templomba), hanem mészárszákra vitt bárányhoz, nyírásra vitt juhhoz hasonlítja (Ésa 53:7).
4. Jónathán targuma (értelmező fordítás a bibliai héberből zsidó-arám nyelvre) megjelöli azokat a helyeket, ahol – a rabbinikus magyarázatok szerint – a „Király-Messiásról” van szó: 2Sám 23:3-4; 1Kir 5:13 (!); Ézs 4:2 (!); 9:5-6; 10:27 (!); 11:1, 6; 14:29 (!); 28:5; 43:10; 52:13; Jer 23:5; 30:9; 33:13, 15; Hós 3:5; Mik 4:8; 5:1-2; Zak 3:8; 4:7; 6:12. Jónathán Prófétákat magyarázó targuma mellett vannak Írásokat magyarázó targumok is, amelyek a szövegben forgó passzusokat messianisztikusoknak jelölik meg: Zsolt 21:2, 8; 45:3, 8; 61:7, 9; 72:1; 80:16; Ének 1:8, 17; 7:14; 8:1, 4 (!); Ruth 1:1 (!); 3:15; Préd 1:11 (!); 7:24; Siral 2:22 (!); 1Krón 3:24 (!). E próféciák közül néhányat, amely nem utal nyilvánvaló módon a Messiásra, felkiáltójellel jelöltem meg. Másfelől vannak egyértelműen messianisztikus próféciák – ezek közül a leglátványosabb Dán 9:24–27 –, amelyeket a targumok nem jelölnek meg messianisztikusokként. Közülük néhányat – mint például Mal 3:1-2, 20 (= 4:2) szakaszát – talán nem értelmezték messianisztikusnak, viszont Dániel és Ezsdrás könyvéhez nincsenek targumok, mivel amúgy is több arám nyelvű fejezetet tartalmaznak.

ÉV KEZDETÉN

**TELJES
RÉSZVÉTEL
AUREL
NEAȚU**

**NAPJAINK NEHÉZSégeit
IMÁRA KULCSOLT
KEZEKKEL TÁVOLÍTSUK
EL AZ ÚTBÓL!**

Gondolatok-e valaha arra, hogy egy kézzel nem tudunk imádkozni? Amikor az Úr elé járulunk, belső indíttatásra összekulcsoljuk a kezünket. A mindennapok bármely más tevékenységétől eltérően ezzel azt fejezzük ki, hogy az imához szükség van a teljes lényünkre. 2021-ben olyan élethelyzetek elé nézünk, amelyeket nem vészelhetünk át egy kézzel. Olyan akadályok, nehézségek várnak ránk, amelyeket csak két kézzel, teljes erőbevetéssel tudunk fölemelni, eltávolítani.

Ezért világszéles egyházunk vezetői az év kezdetére tíz imacélt javasolnak, amelyek révén közelebb kerülhetünk Istenhez. Nagyon tetszik nekem a közbenjárásra összekulcsolt kéz ábrázolása, ami azt jelképezi, amivé egyházunk válhat, ha együtt – gyermekek és szülők, fiatalok és idősek, lelkészek és gyülekezetek, diákok és tanárok, alkalmazottak és önkéntesek, egyházterületek és az Unió – eltávolítjuk az utunkba kerülő nehézségeket, és megyünk előre Isten országa felé.

Van néhány örömteli hírem a számotokra. Április 30-án különleges sorozatot indítunk a fiatalok számára. A program hét alkalommal, péntek esténként lesz közvetítve a különböző internetes platformokon és a Speranța televízióban. Azért imádkozom, hogy az ifjak képviselői nyerjenek ihletést a témák megválasztásában, és a megírt szövegek jótékony hatást érjenek el. Minden előadás tartalmazni fog egy a Hope Discovery Románia csapata által nagy hozzáértéssel készített animációs kisfilmet is. A központi téma a Krisztus és Sátán közt dúló nagy küzdelem. Tudomásomra jutott, hogy egy igazán vonzó, egyedi formátumban készült anyagról van szó, ami az Isten vezetése alatt élő ifjúság védjegyét hordozza magán.

És mivel a missziómunkát nem végezhetjük csupán egy kézzel, bejelentem, hogy a Missziós- és Kommunikációs Osztály egy másik országos sorozat közvetítésére is készül, ami április 2-án, pénteken kezdődik, és április 11-ig tart. Ez esetben a sorozat Krisztus személyével foglalkozik, s az evangélium üzenetét ugyanaz a lelkipásztor fogja minden este bemutatni.

A januári hónap folyamán részt vettem a Generál Konferencia Végrehajtó Bizottságának videokonferenciáján. Az első napon egy imaóra keretében imádkoztunk a hármass angyal üzenet hirdetéséért, a Szentlélek kitöltetéséért és Jézus vissza-

jöveteléért. Engedjétek meg, hogy kijelentsem: egyházunk nemzetközi vezetői különleges figyelmet fordítanak ezekre az adventista lelkületünknek oly kedves célkitűzésekre. Kellemesen meglepett az imádkozás alkalmára összegyűlt személyek nagy száma. A második értekezleten, kedden megszavaztuk a Generál Konferencia 61. ülésának újbóli elhalasztását. A Covid19 járvány terjedése miatt immáron másodszor elhalasztott eseményre 2022 júniusában kerülhet sor.

A járványhelyzettel kapcsolatosan jegyzem meg, hogy az oltásokat illetően kiadtunk egy hivatalos közleményt.¹ Az erre vonatkozó döntést mindenkinek személyesen kell meghoznia, természetesen a családorvosával egyeztetve. A kérdésben nagyon fontos a személyes tájékozódás. Végeredményben a Biblia és a Próféataság Lelkének tanításait tartjuk tiszteletben, ha elfogadjuk Isten életünkre vonatkozó vezetését. Ezek a tényezők együtt fognak békét és megnyugvást eredményezni a döntéshozatalunkban.

Következésképpen tehát az oltás elfogadása vagy elutasítása kizárólag személyes és önkéntes döntés mind a lelkesi kar, mind az alkalmazottak vagy önkéntesek, mind pedig az egyház tagjai számára. Kérjétek ki a családorvosotok véleményét, és döntetek szabad akaratotok szerint!

Kedves testvérek és testvérnők, ne feledjük, hogy az ószövetségi költő szavai ma is érvényesek: „Istennél van szabadulásom és dicsőségem; az én erős kösziklám, az én menedékem Istenben van. Bízatok Őbenne mindenkor, ti népek; öntétek ki előtte szíveteke; Isten a mi menedékünk!” (Zsolt 62:8-9).

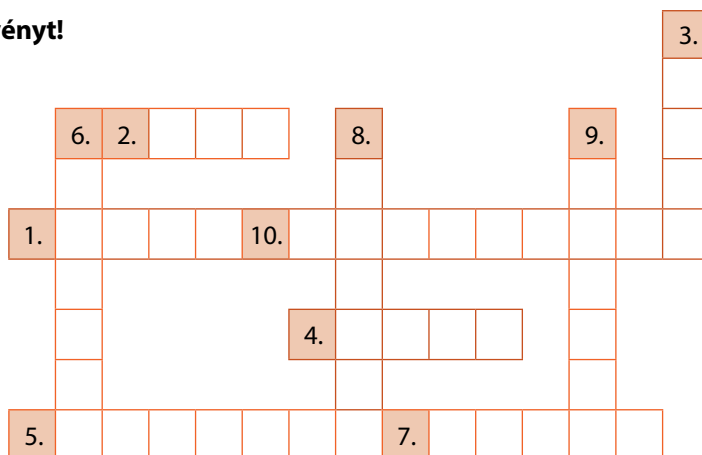
Napjaink nehézségeit imára kulcsolt kezekkel távolítsuk el az útból! Maradjunk meg egységben és szeretetben! „Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól” (Fil 1:2). ■

Aurel Neațu, a Romániai Unió elnöke

1. <https://www.adventist.ro/index/vaccinurile-impotriva-covid-19-sfaturi-si-raspunsuri-la-principalele-intrebări/>

A. Töltsétek ki a keresztrejtvényt!**1Móz 1–4**

1. Az első ember
2. Az első nő
3. Az első, földön született gyermek
4. Ételáldozatot mutatott be
5. Kain fia
6. Hába és Cilla férje
7. Hába fia
8. Jábál testvére
9. Cilla leánya
10. A réz- és vasszerszámok kovácsolója volt

**OLVASOK ÉS
FELFEDEZÉK**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
az Unió Gyermekosztálya
igazgatójának asszisztense

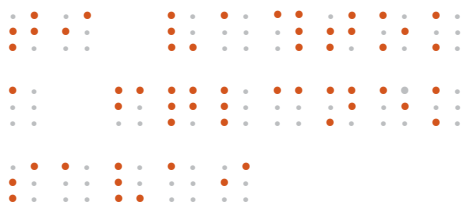
B. A Braille-ábécé egy speciális technikát alkalmazó írásrendszer a látáskárosultak számára.

A betűket kidomborított pontok alkotják.

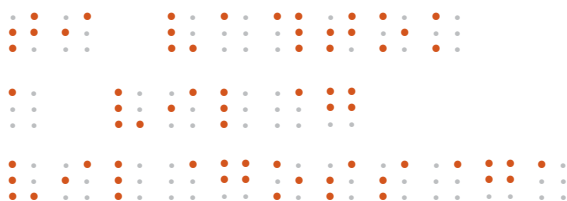
A mellékelt Braille-ábécé segítségével fejtsétek meg a kijelölt szövegrészeket.

a	á	b	c	cs	d	e	é	f	g	gy	h	i	í	j	k	l	ly	m	n	ny
⠁	⠕	⠃	⠉	⠎	⠔	⠑	⠑	⠋	⠒	⠒	⠈	⠇	⠇	⠊	⠅	⠌	⠝	⠍	⠎	⠝

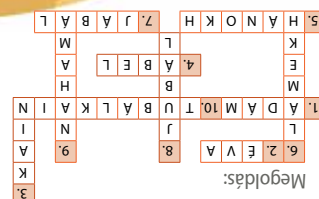
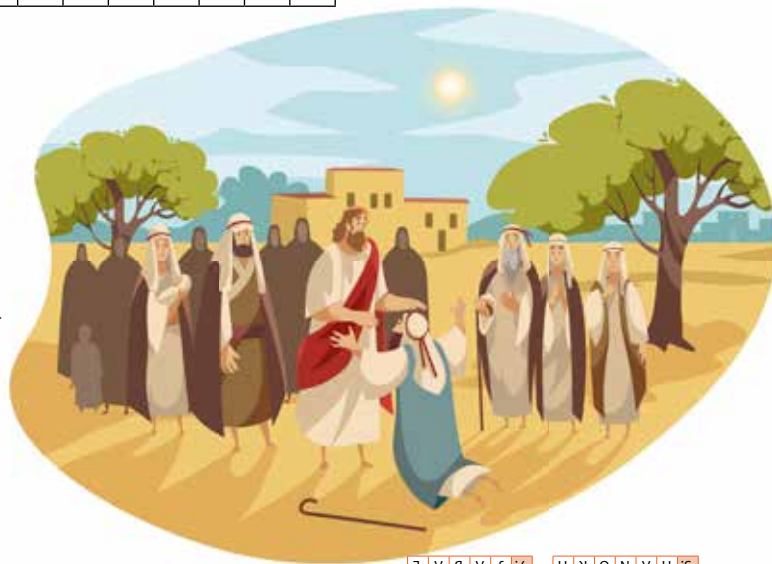
o	ó	ö	ő	p	q	r	s	sz	t	ty	u	ú	ü	ű	v	w	x	y	z	zs
⠽	⠽	⠿	⠿	⠏	⠏	⠗	⠚	⠚	⠞	⠞	⠥	⠥	⠥	⠥	⠧	⠧	⠭	⠭	⠺	⠺

_____. (Mt 5:13)

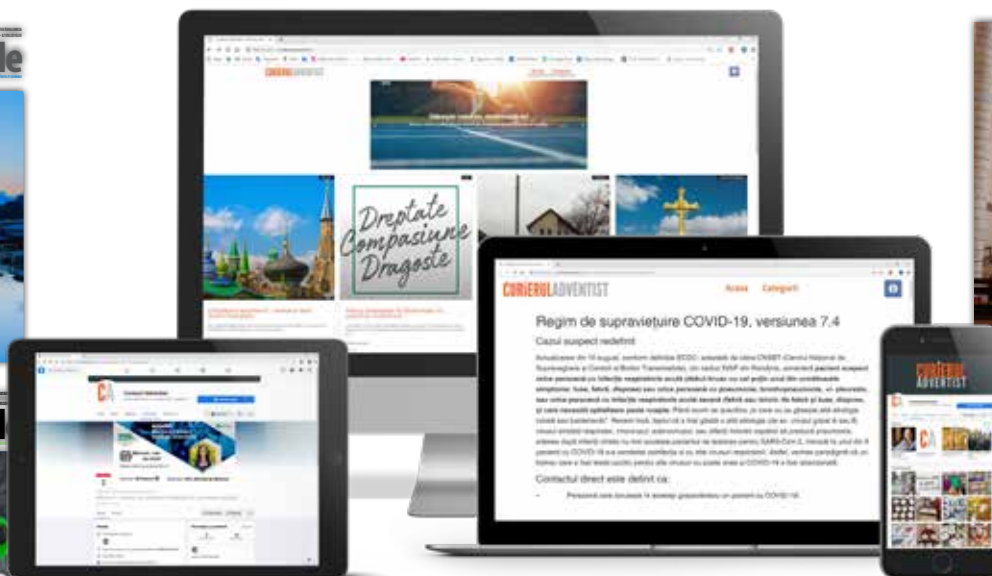

_____. (Mt 5:14)

Megoldás:

ADVENT SZEMLE

Curierul Adventist/Adventszemle

Média- és hírtartalmak

A Romániai Hetednap Adventista
Egyház hivatalos folyóirata

<http://www.curieruladventist.ro/>

curierul@adventist.ro

A magyar olvasók a weboldalra kattintva megtalálják az Adventszemle-állományhoz vezető linket.

Tetszik